

POSLEDNÍ BLUES

František Machara

Copyright © František Machara
2020

Říkají mi Jimy, ale jmenuji se James. James Winter. Je mi 32 let a právě mně propustili z vězení. Je brzy ráno, něco po osmé hodině, je jaro, desátého dubna, krásně teplo, všechno už skoro kvete a já vycházím z velkých ocelových vězeňských vrat. Zhluboka se nadechuji, nechávám slunce zahřívát mou bledou tvář, a užívám si prvních okamžiků své nové svobody. Za sebou nechávám rozlehlou budovu vězeňského zařízení, a směřuji silnicí k malému asi 14 mil vzdálenému městečku Ely. Sem tam mne míjí nějaké auto, většinou nákladní nebo dodávka a já mířím k nedaleké zastávce autobusu. Rok jsem si odseděl za krádež a křivou výpověď. U soudu jsem dostal dva roky, ale před pár týdny jsem si požádal o podmíněčné propuštění, soud mi vyhověl. Teď se těším domů, do města, kde mám svůj malý byt. Autobus právě přijíždí k zastávce, nasednu a veze mne do městečka na nádraží. Zde nastoupím na jiný autobus a odjízďím z tohoto nehostinného místa s odhodláním, nikdy se sem již nevrátit.

Autobus projíždí po silnici Route 50 rovinatou nevadskou pouštní krajinou, cestou udělá pár kratších zastávek a jednu půlhodinovou na oběd. Kolem jedné hodiny odpoledne znovu vyjíždíme a za hodinku již poznávám siluety známého města v dáli, mého rodného města Carson City. Vystoupím z autobusu a procházím halou k východu ven z autobusového nádraží, hned vedle je také velké vlakové nádraží. Ulici Caroline street přecházím na druhou stranu na chodník a směřuji vlevo, směrem k našemu domu. Za pár minut už stojím před starším vysokým domem, kde mám v prvním patře svůj byt. Vejdu do domu, hned za dveřmi vpravo na stěně je řada poštovních schránek. Otevřu tu svoji se jménem James Winter, je plná všelijakých reklamních letáků, ale je zde i pár dopisních obálek. Letmo si je prohlédnu, reklamní letáky vhodím do koše u zdi, a pokračuji po schodech nahoru. U dveří svého bytu se na chvíli zastavím a naslouchám. Nic neobvyklého neslyším, odemknu tedy dveře a vkročím do předsíně. Nic se tady za ten rok nezměnilo. Projdu chodbou přes malou kuchyňku do pokoje, první co udělám, odhrnu tmavé závěsy, otevřu okno a vpustím sem čerstvý vzduch a slunce. Pokoj se rozzářil slunečním světlem a oknem vlétl dovnitř závan čerstvého vzduchu.

Hodil jsem batoh na křeslo vedle pohovky, dopisy na malý stůl uprostřed místnosti. Zapnu rádio a otevřu lednici. Sáhnu po láhvi vodky a naliju si pořádný drink. Sednu si na pohovku a zapálím cigaretu, láhev jsem postavil na stůl a chvíli jen tak seděl a popíjel. Přemýšlím, co bude dál. Měl bych zítra zajít za svým kamarádem Edem. Ed Marshall vlastní malý autoservis, když jsme si nedávno volali, slíbil mi, že by mohl mít pro mne nějakou práci, až vyjdu ven. O peníze mi nešlo, spíše se někde uchytit a mít normální práci. Peněz mám na svém účtu dost, a celou dobu kdy jsem byl v kriminále, jsem vždy řádně platil nájemné za byt včetně všech poplatků za služby a energie. Ed by mi také mohl pomoci s autem, budu nějaké potřebovat k cestám do práce a na nákupy. Vstal jsem, vypnul rádio a zapnul televizi. Dávali nějaký hudební pořad, nechal jsem to tam a nalil si další drink. Z okna bylo slyšet ruch města, hlavně z vlakového nádraží naproti přes ulici. Vlaky přijíždí a odjíždí, lidé přicházejí a odcházejí. Normální, obyčejný den. Pomalu popíjím a přecházím do kuchyňky. Budu

si muset zajít pro nějaké jídlo, přemýšlím, alespoň něco jen tak na večeři, zbytek si nakoupím zítra, až půjdu za Edem. U dveří bytu zazvonil zvonek. Kdo to asi je?, přemýšlím. Jdu otevřít, je to domácí, pan Goldfield. Dobrý den pane Wintere, tak vás vítám zpátky, jsem rád, že jste v pořádku doma. Dobrý den, povídám, a děkuji, že jste mi to tady pohlídal, všechno je v pořádku. Rozloučili jsme se, pan Goldfield mi ještě podal nějakou úřední obálku od soudu, co převzal za mne a odchází.

Zavřel jsem dveře a šel do koupelny, co byla vedle kuchyňky, a dal si teplou sprchu, abych smyl zbytky prachu a pach z vězeňského prostředí. Oblékl jsem si čisté prádlo a špinavé dal prát do pračky. Vzal jsem si jen peněženku a vyšel ven na ulici. Zamířil jsem k rohu ulice, kde byl obchod vždy otevřený skoro celý den, od šesté ráno do desáté večer. Nakoupil jsem nějaké pečivo, máslo, sýry, vejce, pár konzerv, plechovek piva, láhev vodky a cigarety, pro začátek to stačí, zbytek nakoupím zítra v supermarketu. Vrátil jsem se zpátky domů a připravil si večeři. Při jídle jsem sledoval televizní zprávy. Pak jsem si nalil drink a otevřel plechovku s pivem. Probral jsem pár dopisů, co ležely na stolku, nic důležitého, nějaké bankovní výpisy, pár účtenek od nájemce, jinak nic. Jen ten dopis, co mi předal pan Goldfield, byl od soudu, můj propouštěcí protokol. Doklady jsem založil do zásuvky ve skříni a už jsem skříň chtěl zavřít, zahlédl jsem v její pravé části, mezi zimním oblečením svoji starou kytaru Gibson. Stojí zde v rohu skříně, jako by ten rok na mne čekala, že ji zase vezmu do rukou, naladím a vyloudím z jejího nitra nějaké to svoje blues. Nostalgie, vzpomínky na naše lepší časy, kdy jsem hrával v místní kapele večer co večer v jedné kavárně v centru města. Kdybych tenkrát zůstal u muziky v Blues baru a netoužil mít více, možná bych neskončil tam, kde jsem nakonec skončil.

Měl jsem tehdy všechno, co si kdo jiný mohl přát. Krásný dům na předměstí, dvě auta v garáži, hezkou mladou přítelkyni Lisu, psa Ronyho, dobrou práci a spoustu přátel a známých. V sousedství jsem byl oblíbený a platil vždy za slušného člověka. Ve dne jsem sice skoro celé dopoledne prospal, odpoledne se ale věnoval práci kolem domu a s Lisou podnikali výlety do parků a lesů, k nedalekému jezeru nebo na pobřeží k moři na pláži, nebo jezdívali spolu po nákupech. Večer jsem kolem sedmé hodiny jel do centra, a do rána hrával s kapelou. Každý den kromě pondělí, to mívala kavárna Blues bar zavřeno. Lisa pracovala jako kadeřnice v centru města v jednom salónu krásy, jmenoval se Rose Beauty. Nemusela pracovat, měli jsme peněz vždy dost, ale těšilo ji, že si může vydělat sama a utrácet za různé ty šaty, oblečení a doplňky, že se nemusí starat, jestli utratí něco navíc, aniž by se to promítlo do našeho domácího rozpočtu. Jak se ale říká, s jídlem roste chuť a časem jsme oba začali žít nad poměry a utrácet více a více. Dražší auta, večere v luxusních restauracích, dovolené v exotických zemích a tak. Lisa si našla pár kamarádek, s kterými se navštěvovali, když jsem po večerech a nocích hrával v baru. Někdy nepřišla ani na noc domů, že přespala u kamarádky ve městě. Bylo to čím dál častěji. Nakonec odešla z práce, ale utrácet nepřestávala a měla čím dál větší nároky. Už to mezi námi nebývalo jako dříve, čím dál častěji jsme se hádali, až jsem jednoho rána přijel domů z baru, a dům byl skoro vystěhovaný. Vzala si téměř všechno, všechny

svoje věci, pár tisíc v hotovosti, auto, co jsem jí koupil a také psa Ronyho. To mne asi mrzelo nejvíce, měl jsem ho rád, poslední dobou skoro více, než Lisu. Později jsem se dozvěděl, že si Lisa vedle svých kamarádek našla ještě i kamaráda, jmenoval se Mark, více nevím. S ním pak prý odešla někam na sever, prý do Seattlu, do státu Washington. Nepátral jsem po tom, bylo mi to jedno, ale můj život se tehdy docela změnil.

Začal jsem pít, v baru jsem míval problémy, častokrát jsem přišel pozdě, párkrát jsem nepřišel vůbec, až si kapela nakonec našla jiného kytaristu, já jsem sbalil tu svoji gibsonku a odešel. Dům jsem nakonec prodal, prodal jsem i svoje drahé BMW, pronajal si tento byt a koupil si staršího Forda Mustanga. Díky kamarádu Edovi jsem sehnal dobrou práci v jeho umývárně aut vedle servisu, který mu patřil. Časem jsem se ze všeho trochu vzpamatoval, a začal normálně žít. S kamarádem Edem jsme chodívali občas do baru na pár drinků, zahrát si bowling, nebo jsme zašli na fotbal. On byl asi o sedm let starší než já, ale rodinu také neměl. Měl jen starší sestru, která bydlela s rodiči v nedalekém městě Reno. Já sourozence nemám žádné a moji rodiče zemřeli před 12 lety při autonehodě. Tehdy jsem zrovna dokončil střední školu, většina mých vrstevníků se chystala na universitu, já jsem nastoupil k armádě, když se to stalo. Z armády jsem záhy odešel a živil se všelijakou prací, od úpravy zahradních trávníků, přes prodej různých domácích spotřebičů, až jsem nakonec skončil v tom Blues baru jako kytarista. Tam jsem hrával více jak čtyři roky a poznal jsem tady také svoji Lisu.

Tenkrát bylo krátce před Vánocemi, pracoval jsem v té nonstop autoumývárně od rána a pomalu se blížil večer. Před šestou hodinou chodíval na noční směnu spolupracovník Tom. Já jsem dělal jen přes den, on si brával jen noční směny, byl ještě mladý a nevadilo mu to, byl sám, rodinu žádnou neměl, jen svou přítelkyni Sáru. Ta pracovala v nedalekém nonstop supermarketu u pokladny, a brala si také jen noční směny. Ten večer přišel Tom o něco dříve. Všude bylo plno aut a lidí, jako každým rokem v tuhle dobu před svátky, všichni pospíchali, aby dohonili, co zmeškali a odkládali na poslední chvíli. Do umývárny právě vjíždí velké černé GMC Yukon. Řidič vystupuje, podává Tomovi kupón, a odchází do Minibaru vedle umývárny. Byl oblečený jako na nějaký rockový koncert, celý v koženém. Vysoké černé boty s přezkami, černé kožené kalhoty a černá kožená bunda posetá lesklými cvoky. Na krku tmavý šátek, bylo mu asi tak dvacet osm, třicet let, jako mně. Začalo hustě sněžit, rozloučím se s kolegou Tomem a jdu na parkoviště ke své staré fordce. Právě nasedám do auta, když vtom slyším zapištět brzdy a tlumený náraz. Ohlédnu se směrem k Minibaru, v hustém sněžení není moc dobře vidět, přijdu blíže a na zemi, před dodávkou leží nějaký člověk. Řidič vyběhne ven, a že prý jej vůbec neviděl, že mu tam náhle vběhl do cesty, jak vyjížděl od čerpací stanice, kde tankoval. Lidé okolo se sbíhali, někdo volal sanitku, ale myslím, že tady lékaři nic nezmohou.

Ten chlap byl asi mrtvý, a byl to ten Tomův první dnešní zákazník, ten, co šel před chvílí do Minibaru, ten rocker. Podle svědků si dal u baru pivo, pak s někým rozčileně telefonoval mobilem, křičel a nadával nahlas a při tom vyběhl z baru přímo té

projíždějící dodávce do cesty. Za chvíli přijela rychlá ambulance a také policejní hlídka. Sanitka tělo nevzala, lékař konstatoval smrt, přivolali tedy koronera a ten jej odvezl. Policie sepisovala výpovědi svědků, bylo to celkem obtížné a zmatené, kvůli hustému sněžení. Řidiče dodávky odvezli s sebou k výslechu, dodávku odvezli technici také. Vrátil jsem se zpátky za Tomem do umývárny, byl zaneprázdněn prací a za zavřenými vraty nic neviděl a kvůli hluku z myčky nic ani neslyšel. Právě skončil mytí vozu a vyjížděl s ním na zadní parkoviště, kde si klienti svá umytá auta vyzvedávali. Říkám mu, co se stalo, a že ten klient si své auto asi už nevyzvedne. Tom se zamračil a povídá, co já s tím teď, měli bychom to ohlásit policii. Podíváme se do auta po nějakých dokladech, povídám, a vezmu si od Toma klíče, že se tam podívám. Tom musel odejít, právě mu přijel další zákazník. Navlékl jsem si rukavice, nastoupím do auta a dívám se do přihrádky u spolujezdce, nikde nic, ani za protisluneční clonou nic. To je divné, myslím si, nahlédnu dozadu na zadní sedadla, také nic. Vystoupím z vozu a jdu dozadu ke dveřím do kufru. Pomalu je otvírám a najednou vidím, v kufru leží tělo nějaké ženy, vedle ní velká hnědá taška. Ta žena byla mrtvá, i bez koronera jsem poznal, že byla uškrcena, ještě měla kolem krku smyčku silného silonového vlasce, zřejmě takového, co používají rybáři na velké dravce. Měla na sobě světle zelenou halenku, černou koženou bundu a tmavé džínsy. Na nohou měla polovysoké černé kožené boty. Mohla mít tak kolem dvaceti pěti lety. Tak tohle byla pořádná ryba, pomyslel jsem si ironicky. To není dobré, to musíme s Tomem oznámit. Nahlédnu ještě do té velké tašky, co ležela vedle mrtvoly. Jako když dostanu něčím po hlavě, taška byla plná peněz, plná balíčků svázaných bankovek, odhadem určitě tak dvě stě tisíc dolarů. Spolu s penězi ještě revolver, dvoje černé kožené rukavice a dvě černé lyžařské kukly. Zapnul jsem tašku a přemýšlím. Ten chlap je mrtvý, zatím nikdo neví, že sem přijel tímto autem, než to policie zjistí, bude to chvíli trvat. Sebral jsem tašku s penězi, zavřel a zamkl jsem auto a šel opatrně zadem, aby mne nikdo neviděl, ke svému autu. Stále hustě sněžilo, myslím, že mne nikdo nezahlédl. Otevřel jsem kufr své fordky a tašku tam zamkl.

Z umývárny bylo slyšet, že Tom právě dokončuje auto předchozího zákazníka, a už tam čekal další. Zašel jsem za ním a podávám mu klíče od toho Yukonu s tím, že jsem tam nic nenašel. Říkal dobrá, že klíče dá do Minibaru barmanovi, ať je ráno Edovi do kanceláře, kdyby je někdo hledal. Ed tady dneska nebyl, brzy ráno odjel do Las Vegas kvůli nějaké obchodní schůzce, že přijede až pozdě večer. Vrátil jsem se ke svému autu, nasedl a nastartoval. Chvilku jen tak sedím a přemýšlím, co mám dělat. Ještě je čas vrátit tašku s penězi zpátky a vše ohlásit, nejsem na tom tak zle, nějaké peníze mám, ale pak si říkám, tomu mrtvému rockerovi a té ženě v kufru už chybět nebudou, ikdyž k nim nepřišli asi poctivou prací, vzhledem k tomu co je s nimi v té tašce. Nakonec mne přemohla ta stará známá chamtivost a rozhodl jsem se, že si je nechám. Jen se potřebuji zbavit té tašky, pistole, rukavic a kukel. Vyjel jsem z parkoviště, projel městem a zastavil před naším domem. Vyšel jsem nahoru a v bytě si vzal svůj starší malý černý kuffík. Vrátil jsem se k autu, kuffík dal vedle na sedadlo a vyjel ulicí směrem ke staré chudinské čtvrti, že se tady těch věcí někde

zbavím. Stále hustě sněžilo, nikde nebylo ani živáčka, všichni bylo doma pěkně v teple.

Objel jsem párkrát blok, kde kousek od silnice byly u parkoviště velké kontejnery a popelnice s odpadem. Nikde nikdo. Zastavím u jednoho kontejneru, vezmu kufřík a vystoupím z auta. Otevřel jsem kufr a rozepnul tašku s penězi. Peníze jsem přeskládal do kufříku, tašku vhodil do kontejneru. Pistoli, rukavice a kukly jsem vhodil do jiného kontejneru, co stál opodál. Vzal jsem kufřík, zavřel zadní dveře, nasedl a rozjel se zpět k městu. Zaparkoval jsem u nádraží, vzal kufřík a šel do haly k bezpečnostním schránkám. Tam jsem kufřík s penězi uložil a zamkl. Bylo něco po sedmé hodině, bylo tady pár cestujících, co čekali na vlak, ale nic neobvyklého, vypadal jsem normálně jako jeden z nich, co se chystá na vlak, má ještě čas a na hodinku si uloží zavazadlo do úschovny. Právě jsem vykročil, že půjdu na parkoviště, když za sebou slyším známý hlas. Jimmy, jak se máš? Byl to kamarád Brian, baskytarista, co jsme spolu hráli v Blues baru. Uvědomil jsem si, že je dneska pondělí a kapela má volno. Co ty tady, ptá se. Já, že jdu naproti sestřenici, nic lepšího mně v ten moment nenapadlo, má přijet do města za kamarádkou, tak jí jdu naproti k vlaku. Ty přece žádnou sestřenici nemáš, směje se Brian. To je jedno, jsi svobodný, můžeš si chodit, s kým chceš. Já jsem vyprovázela manželku s dětmi, jeli na svátky k jejím rodičům do Sacramenta. Já za nimi pojedou až dvacátého třetího, budeme mít přes Vánoce v baru volno. Chvilku jsme si povídali a rozloučili se. Počkal jsem čtvrt hodinky, abych se ujistil, že Brian už odjel z parkoviště. Potom jsem se vrátil k autu a jel domů.

Přijel jsem k domu, zaparkoval a vyšel nahoru ke svému bytu. Nalil jsem si pořádný drink, pustil televizi a sedl si na pohovku. Právě běžely zprávy a oznámení o pátrání po dvojici, která má na svědomí loupež v kasinu, v nedalekém Renu. Jejich popis podle svědků odpovídal přesně těm dvěma mrtvým od Edova servisu. Pár svědků také popsalo to auto, s kterým odjížděli. Už tedy vyhlásili celostátní pátrání po voze i po té dvojici. Je tedy otázkou pár hodin, než policie zjistí, kdo je ten mrtvý v márnici a také najdou určitě brzy to auto na parkovišti u myčky. Teď už to nejde vrátit, musím jen doufat, že si mne nikdo nebude s tím nijak spojovat. Dával jsem si pozor a nikde nezanechal své otisky, měl jsem naštěstí rukavice, což v tomto počasí není nijak neobvyklé. Navíc kvůli hustému sněžení nebudou nikde ani moje stopy. Tak jsem se utěšoval, dopil jsem a nalil si další drink, a přitom přemýšlel, jak se to asi stalo. Ti dva vyloupili to kasino, to je zřejmé. Potom odjeli sem na jih, ale cestou se museli pohádat, a on ji v afektu uškrtil. Ne, to nebylo v afektu, to by ji uškrtil rukama, musel mít ten vlasec připravený a musel to mít už v plánu, že se své společnosti zbaví. Ale kdo ví, jak to bylo, byly to jen úvahy. Jak tak sedím, popíjím a přemýšlím, ozval se telefon. Trhnul jsem sebou, až jsem sklenici s vodkou málem upustil. Klid, říkám si, a jdu k telefonu, vedle televize. Zvednu sluchátko a říkám, prosím, kdo volá. To jsem já Jimmy, Ed. Právě jsem přijel z Vegas a je tady policie. Našli tady to pohřešované auto a představ si, je v něm v kufru mrtvá žena. Byla prý poraněná při přestřelce v kasinu v Renu, a nakonec uškrtena. Policie si vyžádala seznam všech zaměstnanců a

prověřuje okolnosti té nehody tady u servisu. Volám ti proto, že jsi tady v té době také byl, a zítra se máš dostavit na okrsek jako svědek. Poděkoval jsem Edovi za zprávu a řekl, že tam ráno zajdu, jen ať řekne Tomovi, aby tam ráno vydržel déle.

Nazítří ráno jsem po snídani vyjel směrem do centra města a cestou se zastavil na policejním okrsku u kapitána Mesnera, u kterého jsem se měl zastavit, jak mi včera večer volal Ed. Celou noc ještě hustě sněžilo, napadlo dobré půl stopy sněhu a mně se trochu ulevilo, že se snad žádné moje stopy, ani stopy pneumatik mého auta nenajdou. Mesner mne zavedl do malé místnosti a posadil mne ke stolu, sám si sedl naproti, vytáhl z kapsy zápisník s tužkou a začal si dělat poznámky. Předem mne uklidnil, že to není žádný výslech, jen rutina, že se ptá každého, kdo v té době byl poblíž a mohl něco zahlédnout. Řekl jsem mu tedy tu moji verzi příběhu, samozřejmě jen po tu dobu, co jsme s Tomem zaparkovali auto na parkovišti, zběžně jsem jej prohlédl kvůli dokladům, pak jsem mu odevzdal klíče a odjel domů. Pane Wintere, opravdu jste při prohlídce vozu nic neviděl, nebylo tam žádné zavazadlo, nějaká velká hnědá taška, nic takového?, ptá se. A do kufru auta jste se nedíval? Řekl jsem, že opravdu nic tam nebylo a že do kufru jsem se nedíval, jen jsem auto zamkl a klíče předal kolegovi. Kapitán si vše poznamenal, řekl, že dobrá a že můžu jít. Vstal jsem a měl se k odchodu. Cestou ven z budovy jsem na schodech potkal dva strážníky, jak vedou nějakého bezdomovce, jeden vedl chlapa za pouta, druhý strážník nesl v ruce tu hnědou tašku, tu která měla být navždy pohřbena pod tunou odpadků někde na smetišti. Hrklo ve mně, ale nedal jsem na sobě nic znát. Moje otisky na ní přece být nemohou, určitě ale prohledají celé okolí a všechny kontejnery na parkovišti a nebude trvat dlouho a najdou také revolver, rukavice a lyžařské kukly. Samozřejmě, ale pořád to nemusí nic znamenat, tady v té části města bydlí tisíce lidí a mohl to tam vyhodit kdekdo.

To se mi honilo hlavou, když jsem jel autem do práce k Edovi. Vystřídal jsem unaveného Toma, měl se také dostavit na okrsek kvůli výpovědi. Ani jsme se spolu o té věci nebavili, chtěl jsem jen, ať potvrdí svojí výpověď tu mojí tak, jak to bylo po tu dobu, než z parkoviště odešel obsloužit svého zákazníka. Jen mi v hlavě pořád vrtalo, jak mohli policajti tu tašku tak rychle najít. Mesner není hloupý, když se ukázalo, že ta dvojice je ta co má na svědomí to kasino, a že jsou oba po smrti, zajímalo jej, kde ale jsou peníze? Napadlo jej možná, že se to nějak zvtlo, že třeba měli komplice, došlo k hádce, někdo peníze vzal a přemýšlel tak jako já, chtěl se zbavit tašky, vzal jen peníze a tašku někde pohodil. Asi nechali prohledat brzy ráno všechny popelnice a kontejnery dříve, než jej vozy vyvezou na skládku. Ten bezdomovec byl možná ranní ptáče a chtěl si také dříve, než vozy vyjedou do ulic, trochu přilepšit, no a našel zrovna tu tašku, za kterou mohl někde v zastavárně nebo bazaru nějakou tu babku dostat.

Během dopoledne jsem se věnoval práci a na chvíli zapomněl na to všechno. Kolem poledne je vždy slabší provoz, momentálně žádný zákazník, zašel jsem si tedy do Minibaru na kávu a hamburger. Sedl jsem si ke stolku u okna, abych viděl ven, kdyby někdo přijel k myčce. Snědl jsem hamburger, popíjím kávu a vychutnávám si

cigaretu. Na stěně v televizi běží polední zprávy. Zase ve mně hrklo, zrovna jsem se napil kávy a málem mi zaskočilo. Na obrazovce vidím ty známé věci z hnědé tašky, revolver, černé rukavice a lyžařské kukly. To by ještě šlo, moje otisky tam žádné nemají, bylo jasné, že to musí najít, prohledali určitě všechny popelnice a kontejnery v celém okolí. Najednou se mi sevře hrdlo a udělalo se mi špatně, jen tak, že jsem nezvracel. Na obrazovce se objevil můj Ford Mustang. No vlastně nebyl to ten můj, tenhle byl modrý, já mám zeleného. Nerozuměl jsem doslova, co o tom voze říkají, ale vzápětí se tam objevil ten bezdomovec, co jej vedli ráno na okrsek a něco povídal, za zády ukazovali ty kontejnery, kam jsem odhazoval ty věci z tašky. Musel ležet někde poblíž, schovaný pod kartóny a určitě mně viděl přijet a házet ty věci do kontejnerů. Možná si ale něco šlehl nebo měl krabici levného vína a viděl trochu jiné barvy, jako Vincent van Gogh, když maloval ty svoje obrazy a viděl fialové obilí. Ale co, takových aut tady přece jezdí, navíc je tady rozdíl v té barvě, a to auto už může být klidně někde v Kalifornii. Určitě budou ale pátrat i tady a v okolí.

Vypadl jsem z Minibaru a rychlými kroky si to namířil ke svému autu. U myčky zatím nikdo nebyl, vzal jsem auto, zajel s ním do myčky, zavřel vrata a spustil program. Právě včas. K servisu právě přijíždělo policejní auto a ta dodávka, co včera srazila toho rockera. Z policejního auta vystoupil kapitán Mesner a dva detektivové s řidičem té dodávky. Vypadalo to, že budou provádět rekonstrukci té nehody. Mesner se rozhlížel kolem dokola jako ostříž. Určitě hledá nějakého Mustanga, ještě že jsem toho svého uklidil do myčky a byl právě celý pod bílou pěnou. Tak na 15 minut mám pokoj, ale potom budu muset vyjet ven, naštěstí na druhou stranu, na parkoviště, kam není odsud vidět. Ale u policajtů člověk nikdy neví. Naštěstí byli nyní zaneprázdněni tou rekonstrukcí. Zdálo se, že je všechno podle výpovědí svědků v pořádku a za půl hodinky všichni odjeli. Řidiče s dodávkou propustili a ten si jel po své práci. Já jsem mezitím vyjel druhou stranou ven z myčky na zadní parkoviště. Právě mi přijel zákazník a šel jsem se mu věnovat. Tak jsem pracoval a čas v klidu utíkal až do večera, pak přišel Tom a vystřídal mne.

Cestou domů jsem přemýšlel co s těmi penězi. Teď nemohu jít, vzít si je a uložit na účet do banky, v bankách mají nyní určitě pokyny nahlásit nějaké náhlé peněžní transakce. V úschovně kuffík také nemohu nechat více jak tři dny, musím jej co nejdříve vyzvednout a schovat někam jinam, ale určitě ne domů, do svého bytu. Co takhle v práci do skříňky, co mám v kanceláři v autoumývárně? To je také riskantní. Co kdybych se jich jednoduše zbavil, raději být v pohodě na svobodě, než mít peníze a bát se, že vám každou chvíli někdo zaklepe na rameno nebo zazvoní u dveří od bytu. Cestou jsem se zastavil v supermarketu a nakoupil si domů nějaké zásoby jídla a pití. Vzal sem si schválně navíc u pokladny takovou velkou papírovou tašku, do které by se mi vešel ten můj kuffík s penězi. Od supermarketu jsem zajel na parkoviště u nádraží. Zaparkoval a z papírové tašky vyndal nákup na sedadlo vedle. Vystoupil jsem z auta a šel směrem k budově nádraží, do haly, k těm bezpečnostním schránkám. Odemkl jsem tu schránku, vyndal kuffík s penězi a vložil jej do papírové tašky. Rozhlédl jsem se napravo nalevo, vše bylo v pořádku, nic podezřelého jsem

nezaregistroval. Pomalu jsem se vracel na parkoviště ke svému autu. Nasedl jsem, vyndal kufřík a položil jej na podlahu. Nákup jsem naskládal zpátky do papírové tašky a jel domů.

Zaparkoval jsem před domem, vystoupil a šel nahoru, v jedné ruce tašku s nákupem, ve druhé kufřík s penězi. Nákup jsem dal do kuchyňky na stůl, kufřík do skříně, vedle mé staré kytary. Šel jsem si dát sprchu a převléknout se. Věci z nákupu jsem uložil do lednice a do skříňky nad dřezem. Zapnul jsem televizi, nalil si drink a zapálil cigaretu. V klidu jsem sledoval večerní televizní program, popíjel a pokuřoval. Pootevřel jsem okno do pokoje a vpustil dovnitř čerstvý prosincový vzduch. V televizi už nebylo ve zprávách nic nového, možná už případ uzavřeli, viníci jsou mrtví, ale sám tomu nevěřím, myslím, že budou pátrat dále, pokud nenajdou peníze nebo nějaké souvislosti s jejich zmizením. Myslím, že důkladně proklepli toho řidiče dodávky, jestli nebyl třeba jejich komplicem a nesrazil toho rockera schválně, ale určitě tu dodávku technici prolezli a nenašli žádné stopy. Stopy, teď mně to napadlo, co když nakonec budou prohledávat přece jenom všechny podobné Mustangy a přijdou i na toho mého, vezl jsem v něm přece tu hnědou tašku s penězi. Někaké stopy, byť mikroskopické tam určitě zanechala. Musím své auto zítra důkladně uklidit a vydesinfikovat i uvnitř. Jak tak přemýšlím, ozve se u dveří mého bytu zvonek.

Málem mi vyskočilo srdce z hrudi, vypadla mi cigareta z ruky, rychle jsem ji zvedl z koberce a skleničku s pitím postavil na stůl. Ruka se mi třásla, že bych mohl v cukrárně cukrovat moučníky. Pomalu vstanu a jdu ke dveřím do bytu. Nahlédnu kukátkem a trochu se uklidním, byl to jen pan domácí, pan Goldfield, majitel tohoto domu a něco mi nesl. Byl původem Žid a přistěhoval se do města i s rodinou někdy v sedmdesátých letech. Vlastnil ve městě nějaké obchody, pak je prosperující prodal a koupil tenhle bytový dům. Otevřu dveře a pozdravím. Dobrý večer pane Wintere, tady vám nesu něco na zub, manželka pekla koláče, a že prý mám zanést také sousedům. To je od vás pěkné povídám, děkuji a pozdravujte vaši paní. To nestojí za řeč, povídá pan Goldfield. Víte pane Wintere, dneska dopoledne tady byla policie, nějaký kapitán Mesner, a vyptával se na vás. Polkl jsem naprázdno a v momentě mi vyschlo v krku, začaly se mi klepat kolena, ještě že si toho pan domácí nevšiml. Víte, povídá, já vás znám dlouho, a řekl jsem mu o vás jen to dobré, nájem i ostatní poplatky za služby platíte včas, a pokud vím, žádné finanční potíže nemáte. To je asi kvůli té nehodě u Edova servisu, co se stala v pondělí, povídám a trochu jsem se uklidnil. Asi ano, tak dobrou noc, řekl pan Goldfield. Dobrou noc a děkuji, povídám a zavřel jsem dveře. Tak přece si mne kapitán Mesner prověřuje, no vždyť mám Mustanga, ikdyž zeleného, a také neuklizeného. Nejraději bych ho vyčistil ještě dnes večer, ale to by bylo ještě podezřelejší, v případě, že mne už sledují. Snad ne, pomyslel jsem si, kapitán už by na mne dávno vletěl se svými technikami. Nalil jsem si další drink a zapálil další cigaretu. Trochu jsem se uklidnil, ale na televizní pořady jsem neměl ani pomyslení. Vyvětral jsem pokoj, vypnul televizi, zhasnul a šel spát.

Ráno jsem vstal docela brzy, ještě nebylo ani pět. Venku tma, jen pouliční světla a světla z nádraží osvěcují náš dům. Udělal jsem si kávu a rychlou snídani, dva toasty

se sýrem a šunkou. Posnídal jsem, vypil kávu a vykouřil cigaretu. Oblékl jsem se, vzal malou tašku co jsem nosíval jen tak, na doklady, mobil a cigarety. Zamkl jsem dveře od bytu, sešel po schodech dolů a vyšel před dům. Další šok, moje auto tam nebylo. Co teď? Jestli mi ho ukradli, to by ještě šlo, ale co když už jej mají technici kapitána Mesnera a prohledávají ho? Každopádně to musím ohlásit. Vzal jsem si taxi, a cestou volal Edovi a Tomovi do práce, že se malinko zdržím, že musím na policii, nahlásit krádež auta. Ed i Tom že v pořádku, ať dám vědět, kdybych něco potřeboval. Nechal jsem si zastavit u okrsku a vešel do služebny. Službu konajícímu strážmistroví jsem nahlásil zmizení svého vozu, zapsal si moje jméno, telefon, bydliště, místo odkud auto zmizelo, značku, model, barvu a číslo a že mohu jít, že mi dají vědět. Je to dobré, pomyslí si, kdyby jej odtáhli policajti, už by to asi věděli i na služebně. Vyšel jsem ven, vzal si taxík a jel do práce. Ještě jsem přijel včas a Tom mohl jít domů. Edovi jsem nahlásil, že jsem tady a že snad bude všechno v pořádku. Ptal se mne, jestli nebudu potřebovat nějaké auto, říkám že ne, že jsem si včera nakoupil a domů si vezmu taxi, nebo pojedu autobusem. Řekl dobrá, ale kdyby něco, dej vědět. Poděkoval jsem mu a šel po své práci, právě mi přijel zákazník. Během dne se nedělo nic zvláštního, přes oběd jsem zašel do Minibaru na steak a kafe. Dal jsem si i jedno pivo, chvíli poseděl a sledoval provoz venku na ulici. Odpoledne začali jezdit opět zákazníci, tak čas uběhl a byl tady večer. Zrovna přišel odpočínutý Tom a předal jsem mu službu.

Chystám se jít k ulici na taxi nebo autobus, vtom zastaví u chodníku policejní auto a zase ten Mesner. Pojdte pane Wintere, nasedněte, svezeme vás. V první moment ve mně zase hrklo, ale dneska byl Mesner o něco přívětivější, sedl jsem si dozadu a řidič se rozjel od chodníku. Pak auto otočil a jeli jsme nyní na opačnou stranu, než jsem bydlel a než byl policejní okrsek. Ptám se, co se děje, kam jedeme. To nic pane Wintere, našlo se zřejmě vaše auto, chtěl bych abyste se na něj podíval, jestli je vaše. Ulevilo se mi, ale jen částečně, stále ještě jej mohou zavézt k technikům na kontrolu. Jedeme asi dvě míle, najednou kousek od nájezdu na rychlostní komunikaci, vidím vpravo u cesty nějaký ohořelý vrak. Že by to byl můj Mustang? Byl to můj mustang, a byl téměř zničený ohněm. Levý blatník byl ale téměř neporušený, podle té zelené barvy jsem poznal, že je to můj vůz. Také přivolaný policejní technik konstatoval, že podle zachovalého vin kódu patří auto mně. Předstíral jsem zklamání, ale jen naoko, byl jsem vlastně rád, že celý vůz ohořel, tudíž nebude možné provést žádné jiné kontroly a identifikace vnitřního vybavení. Kapitán Mesner se samozřejmě zeptal, jestli jsem pojištěný, řekl jsem že samozřejmě. Něco si napsal a že mne zavezou příslušníci domů. On tam ještě s dvěma detektivy zůstal a prověřoval stopy kolem vraku. Policajti mne přivezli až k domu, poděkoval jsem, vystoupil a šel nahoru do svého bytu. Připravil jsem si večeři, osprchoval se a povečeřel. Nalil jsem si drink a otevřel pivo. Seděl jsem, popíjel a kouřil. Zapnul jsem televizi, vybral si program s hudebním pořadem a odpočíval. Přemýšlel jsem, jak to vyřeším s tím kufříkem s penězi. Na nic jsem zatím nepřišel. Vyvětral jsem, vypnul televizi, zhasnul a jen tak jsem chvíli ležel a přemýšlel. Pak jsem vstal, zavřel okno a šel jsem si opět lehnout. Ani nevím, jak dlouho jsem ležel, usnul jsem a probudil se až ráno.

Vzbudil jsem se jako pokaždé před pátou, připravil si snídani a posnídal. Dal jsem si kávu a cigaretu. Dnes je dvacátého třetího prosince, Vánoce se blíží. Od zítřka budu mít tři dny volno, Ed vždy přes svátky servis a umývárnu zavírá. V provozu zůstává jen samoobslužná čerpací stanice a Minibar, ale ten jen v omezeném provozu, od osmé ráno do šesté večer. Vyšel jsem z bytu, sešel dolů po schodech a vykročil na ulici. Hned za rohem je autobusová zastávka, chvíli jsem počkal, přijel autobus, nasedl jsem a jel do práce. Byl jsem tam ještě dříve, než když jsem jezdíval autem. Pozdravil jsem Toma a šel se převléci. Popřál jsem mu hezké svátky, on už na noční nemusí. Popřál mi také a prý že od půlnoci už neměl žádný kšeft. Snad bude už trochu menší provoz, většina lidí už je doma a do práce nejezdí. Kolem desáté musím zavolat do pojišťovny, kvůli mému autu. Nepředpokládám žádnou velkou sumu, vůz byl asi i 16 let starý, ale alespoň něco, když si budu chtít pořídit něco lepšího. Vlastně bych si mohl koupit i nový vůz, s těmi penězi co mám v kufříku, by to nebyl žádný problém, ale to bych na sebe mohl upozornit policejní detektivy, Mesner nikdy nespí. Za chvíli se za mnou stavil Ed, popřál mi také dobrou službu a hezké svátky. Servis dal na starost mechaniku Paulovi, a že dneska odjíždí se sestrou a rodiči z Rena na svátky do Aspeny v Coloradu, slíbil jim to už dávno, tak teď konečně svůj slib splní. Popřál jsem Edovi také hezké svátky, on sedl do svého Jeepa Grand Cherokee, zamával mi a odjel.

Seděl jsem v kanceláři a četl si. Od rána doposud jsem měl pouze dva zákazníky. Před desátou jsem zavolal do pojišťovny a domluvil si schůzku na šestého ledna. Mám s sebou přinést jen protokol od policie a technický průkaz od vozu. Dopoledne jsem měl ještě tři zákazníky. V poledne jsem zašel do Minibaru na hamburger, pivo a kávu. Dojedl jsem, popíjel pivo a pokuřoval. Oknem jsem jako obvykle sledoval provoz na ulici, a vyhlížel zákazníky. Zatím nic. Dneska večer se asi trochu zdržím, musím odstavit umývací linku, vše vyčistit a vypustit vodu z hadic, aby nezamrzla, kdyby přišel náhlý silný mráz. Je tady sice vytápění, ale člověk nikdy neví co se může stát, a technologie a celé zařízení provozu není nic levného. Mám kamaráda Eda rád a vím, že se hodně nadřel a snažil se, než tady ten servis a umývárnu vybudoval od nuly. Dal mi práci když jsem byl v maléru a já se snažím jej nezklamat a pomáhat mu jak mohu, není pro mne problém vzít i jinou práci ve svém volném čase, když je potřeba. Práce bylo dnes čím dál méně, přišel za mnou mechanik Paul, že také nemá do čeho píchnout, že nemá ani nic objednaného, že čeká jen na telefonu, kdyby někdo potřeboval něco narychlo, pneumatiku, vyměnit žárovku, nebo tak. Řekl jsem, že to mám také tak, nikdo nepřišel už dvě hodiny. Blížila se šestá večer, začal jsem provádět čištění a údržbu linky. Zhasnul jsem neonový poutač u cesty, Paul to udělal za pár minut také. Zavřel jsem rolovací vrata u myčky a pokračoval v údržbě.

Když jsem otevřel vzduchové filtry a vyměňoval náplně, napadlo mne, kam bych mohl schovat ten kufřík s penězi. Tady v tom ventilátoru je kromě místa pro filtr ještě dost prostoru vedle, aby se tam takový kufřík vešel. Když jej zabalím do nějakého pevného igelitového pytle, připevním jej lepicí páskou ke stěně, je to ideální místo jako skrýš. Tady by nic ani Mesner nikdy nehledal. Určitě to tak udělám, jen nechci jít

po ulici nebo jet autobusem ani taxíkem s kufříkem v ruce. Musím si půjčit nějaké auto. Zašel jsem za Paulem a povídám mu, že mi Ed nabídl půjčit nějaké auto, když mi to moje ukradli. On že určitě, vem si támhle to modré Volvo řekl, tady máš, a podával mi klíče, papíry jsou uvnitř. Díky Paule, řekl jsem mu a šel pokračovat v údržbě. Cestou k myčce jsem si spokojeně pohvizdoval svoji oblíbenou Still Got The Blues od mého favorita jménem Gary Moore. Dokončil jsem veškerou údržbu a vše zabezpečil, jen ten levý ventilátor jsem nechal bez krytu, že sem ještě dneska večer přijedu a schovám tady ten kontraband, než se vše přežene a kapitán Mesner bude v koncích s vyšetřováním a vzdá to. Moc tomu ale nevěřím, je jako pitbull, jen tak se nevzdá a svou kořist nepustí. Paul přišel popřát hezké svátky a jel domů k rodině.

Pozamykal jsem umývárnu a šel k parkovišti pro Volvo. Byl to ten model XC90, takové hezké SUV. Sedl jsem, nastartoval a jel k domovu. Zaparkoval u domu, vystoupil a vyběhl nahoru do bytu. Ve skříni jsem vzal malý kufřík s penězi a v kuchyni ve skříňce velký pytel na odpadky. Vyšel jsem z bytu, zamkl a seběhl ze schodů, vykročil na ulici a šel k autu. Odemkl jsem, sedl si za volant, kufřík dal na sedadlo spolujezdce a přikryl ho tím černým pytlek na odpadky. Vyjel jsem z naší ulice na hlavní a pokračoval do středu města a dále k Edovu servisu. Přijel jsem na křižovatku k náměstí Garden Park, na semaforu naskočila červená. Zastavil jsem. Vtom vidím ve zpětném zrcátku, blíží se ke mně policejní auto. Zastavilo těsně za mnou, snad mne opravdu sledují? Asi ne, to už by dávno vyběhli z auta a já ležel na zemi v poutech. Naskočila zelená, rozjel jsem se a pokračoval dále po hlavní ulici. Policejní auto odbočilo za křižovatkou vpravo, zbytečně jsem se strachoval. Člověk se ale nemá nikdy radovat předčasně. Přijel jsem k Edovu servisu a odbočuji vlevo na parkoviště, další šok, stojí tam policejní hlídka. Nikde žádné jiné auto na parkovišti. Zaparkuji a vystupuji z vozu. Přišel ke mně seržant a ptá se, co tady dělám. Řekl jsem mu, že tady pracuji a zapomněl jsem v autoumývárně zastavit vodu, tak jsem se vrátil abych to napravil. Podíval se na mne, vzal baterku a svítil si do mého auta skrze okna u dveří, aby se ujistil, že tam něco neskrývám. Tmavý pytel a pod ním kufřík naštěstí neviděl, zasalutoval a odešel k policejnímu vozu. Nasedl a auto odjelo.

Zůstal jsem na parkovišti úplně sám. Chvilí jsem počkal, nic se nedělo, otevřel jsem dveře u spolujezdce, vzal kufřík s penězi a pytel, auto zavřel a zamknul. Šel jsem k zadním dveřím myčky, odemkl a vešel dovnitř. Zavřel a zamknul za sebou dveře. Ani jsem nerozsvítil, znal jsem to tady po paměti a také sem pronikalo dosti světla z pouličních lamp z ulice. Vylezl jsem na žebřík co jsem tady nechal připravený, kufřík zabalil dvojmo do igelitového pytle, přelepil několikrát lepicí páskou a ještě pevně přilepil ke stěně ventilátoru. Namontoval jsem kryt zpátky, slezl dolů, sklídil žebřík a chystal se odejít. Ještě jednou jsem vše zkontroloval a ujistil se, že je vše v pořádku. Poté jsem odemkl, vyšel ven, zavřel za sebou a zamkl. Nastoupil jsem do auta, nastartoval a vyjel z parkoviště na hlavní ulici. Tou dobou bylo už všude liduprázdno, bylo kolem deváté večer, předvečer Štědrého dne, všichni seděli doma

s rodinami, u večeře, u televize, nebo sladce usínali po pár deci dobrého vína na pohovkách. Těšil jsem se domů, konečně to ze mne spadlo, takové nějaké pnutí, neklid a napětí, opět jsem se cítil zase v klidu a pohodě, jako dříve, před tím, než mne moje chamtivost přivedla až sem. Přijel jsem domů, dal si rychlou sprchu a připravil malou večeři. Najedl jsem se, dal si kávu, otevřel jsem okno a zapálil si cigaretu. Televizi jsem už ani nepouštěl, zapnul jsem jen rádio, nalil jsem si trochu vodky, popíjel, kouřil a poslouchal svůj oblíbený Blues Channel. Přitom jsem pomalu usínal. Probudil mne až chlad z otevřeného okna, vstal jsem, přivřel okno a znovu si lehl a sladce usínal, rádio mi hrálo celou noc to sladké blues.

Je ráno, jsou Vánoce. Nikdy jsem je neměl rád. Možná proto, že nemám žádnou rodinu, že nemám s kým sdílet radost z těch dárků pod stromečkem, nemám se s kým na nic těšit, nebo jít do kostela na půlnoční mši a procházet se zasněženou ulicí, chodit bruslit na kluziště v parku, nebo jen tak sedět doma, v domku s krbem a pozorovat jak venku sněží, celým domem voní purpura a děti už nemohou dospát a dočkat se druhého dne, zvědavé, co jim kdo nadělil do punčochy. Dneska nechci vstávat, chci ležet a užívat si lenošení co nejdéle. Mám tři dny volna, mohl bych si někam odpoledne zajet, podívat se k jezeru nebo do lesa. Uvidíme, jak se mi bude chtít. Jak tak přemýšlím, zazvoní náhle můj mobilní telefon. Kdo to může být, dívám se, málokdo zná moje číslo, jen pár lidí z práce jako Ed, Paul, Tom a barman Bob z Minibaru. Možná ještě kluci z kapely, Brian, Johny, Steve a Frank. Podívám se, není to nikdo z nich, číslo nemám uložené. Vezmu to tedy a nestačím se divit, je to Lisa. Vzpomněla si na mne po dvou letech, a prý že se moc omlouvá a moc jí to mrzí, že to s námi tak dopadlo. Její přítel byl prý nakonec docela jiný, vyklubal se z něj despota a hrubián, začal ji podvádět, nakonec ji bil, až musela od něj utéct ke kamarádce, u které nyní bydlí v Seattlu. Řekl jsem jí, že mne to mrzí, ale že už mám teď svůj život a nechci se vracet zpátky. Ptala se, jestli někoho mám, zalhal jsem, řekl jsem, že ano, že mám přítelkyni a popřál jsem jí hezké svátky. Popřála mi také, a že jí to mrzí, že by se chtěla vrátit ke mně, plakala při tom, docela mi jí bylo líto. Tím jsme se rozloučili a že si třeba občas zavoláme. Už bylo rázem po lenošení, docela mně to probralo, zase ta nostalgie, vzpomínky a vůbec, jsou Vánoce a člověk je tak nějak více otevřený a citlivější než kdy jindy. Vstal jsem, dal si k snídani jen kávu, cigaretu a pivo, jako vždy, také pár drinků k tomu. Zavolám Lisu zpátky, rozhodl jsem se náhle.

Možná, že za to mohla ta vánoční atmosféra, možná těch pár drinků navíc, prostě jsem se najednou jako mávnutím kouzelného proutku trochu změnil. Vzal jsem svůj telefon a zavolal na poslední číslo, zavolal zpátky Lise. Vzala to téměř ihned, a povídá, Jimmy, čekala jsem, že zavoláš, jsem tak ráda. Řekl jsem jí, že jsem lhal, když jsem jí říkal, že nejsem sám. Bydlím sám v malém bytě Liso, jestli chceš, můžeš se ke mně vrátit a zkusíme to spolu znovu od začátku a budeme se snažit nezkazit si to nějakými hloupostmi jako tehdy. Řekl jsem jí moji adresu, kde bydlím. Slyšel jsem, jak zavýskla radostí, a že se tedy po Vánocích sbalí a přijede ze Seattlu sem za mnou. Ještě jednou jsme si popřáli hezké svátky, a rozloučili se. Přemýšlel jsem, co

bude dál. Tady v tom mém malém bytě bychom asi bydlet oba nemohli, budeme si muset pronajmout něco většího. Věděl jsem, že dole v přízemí má pan Goldfield jeden třípokojový byt volný, měl ho rezervovaný pro svého synovce, který bydlí v Salt Lake City v Utahu, a chce se prý časem přestěhovat sem, do Nevady. Zítra za panem Goldfieldem zajdu a poptám se na ten byt. Mohli bychom tam s Lisou zatím bydlet, alespoň než si najdeme třeba něco jiného, a pokud by se synovec pana domácího rozmyslel a chtěl se přestěhovat, uvolnili bychom mu ten byt. Tak jsem to naplánoval, a při tom jsem se přistihl s myšlenkami, že se vlastně už těším, že změním svůj dosavadní mládenecký život, že budeme s Lisou zase spolu a časem založíme i rodinu. S těmito myšlenkami jsem v pohovce začal pomalu sladce usínat. Spal jsem asi hodinku, pak mne náhle probral hluk z nádraží naproti, přijel zrovna nějaký spěšný vlak, a také sem otevřeným oknem zavanul chladný vzduch.

Vstal jsem a přivřel okno. Šel jsem do kuchyňky, že si připravím něco k obědu, nic svátečního, jen tak něco rychlého. Ráno jsem ani nesnídal, jen popíjel pivo a vodku a kouřil, ale něco bych měl sníst, můj žaludek už se ozýval. Z lednice jsem vzal pár plátků rybího filé, byl to takový polotovar, již obalené v trojobalu, stačilo jej dát na pánev s olejem a usmažit. Také bramborové hranolky, co jsem vytáhl z mrazicího boxu, byly již předsmažené, ty jsem vložil do mikrovlnné trouby a za minutku byly hotové. Za dvacet minut jsem byl už i po obědě. Uklidil jsem nádobí do myčky a šel do pokoje. Pootevřel jsem okno, sedl si na pohovku a nalil další drink, zapálil cigaretu a v pohodě lenošil dál. Z rádia hráli stále to moje oblíbené blues. Jak tak sedím, napadlo mne náhle, co ten kufřík s penězi, ukrytý v Edově autoumývárně. Já se k němu dostanu vlastně, až bude další odstávka provozu, a to bude až v létě, na Den nezávislosti, kolem čtvrtého července, to bývá vždy pár dnů zavřeno. Co když budeme s Lisou chtít třeba větší byt nebo nějaký domek, někde na klidném předměstí, jako jsme měli tenkrát. Nějaké peníze mám, nevím jak je na tom Lisa, ale ty peníze z kufříku by se nám teď určitě hodily. A právě Lisa by mohla ty peníze vzít a vložit je na účet do banky, bylo by to méně nápadné, prostě se přestěhovala, založila si zde účet v bance a uložila si svoje úspory. Ne, to není logické, proč by tahala hotovost ze Seattlu až sem? Lépe bude, když jí ty peníze dám a ona s nimi zajede někam jinam, třeba do Las Vegas, a tam je uloží. Ještě stále nevím, jestli nejsem pod dohledem kapitána Mesnera, a jestli si mne, Lisu a peníze nebude policie nějak navzájem spojovat. Musíme být opatrní, budu muset Lise o tom všem povědět. Ale co když to tajemství neudrží a někomu něco řekne? Mohu jí důvěřovat? Nevím, ale zítra ráno musím zajet do Edova servisu a vzít kufřík s penězi opět k sobě a někam jej zatím ukrýt.

Dneska z plánovaného výletu už nic nebude, venku se nějak setmělo, zatáhla se obloha a začalo zase hustě sněžit. Vypnul jsem rádio a zapnul televizi. Nalil jsem si další drink a zapálil cigaretu. Až do večera jsem sledoval pořady v televizi, popíjel vodku a kouřil. Nepřestával jsem ale myslet na Lisu a nás dva, co bude dále, a jestli nedělám chybu, že se jí chci svěřit s tím vším. Co kdybych jí neřekl všechno tak jak se to odehrálo, co kdybych jí řekl jen, že jsem ty peníze prostě jen našel někde

zapomenuté, třeba na zastávce autobusu nebo na parkovišti u nádraží. Že jsem je chtěl odevzdat na policii, ale nakonec jsem si je nechal. Věřila by mi Lisa? Nevím, možná ano, ale určitě také sleduje občas zprávy a viděla v televizi tu pátrací akci po vyloupení kasina v Renu, a že se uloupené peníze hledají. Ve zprávách sice mluvili o třech stech tisících dolarů, ale tak to bývá, že si vyloupený podnik sumu navýší, pojišťovna pak ztrátu uhradí a podnik vlastně na tom ještě vydělá. To jen ale, pokud se nepodaří pachatele dopadnout. V tomto případě však pachatele mají, ale ty peníze nikoliv, proto policie bude pátrat dále, než případ odloží. Až potom uhradí pojišťovna kasinu ztrátu. Tak jsem o tom všem přemýšlel, večer se nachýlil k desáté hodině, šel jsem si dát sprchu, něco povečeřel, vypnul televizi a zapnul rádio. Na Blues Channel dneska dávali medailónek mého jmenovce Jimyho Hendrixe, který pocházel z nedalekého Seattlu. Zavřel jsem okno a šel si lehnout. Při tónech bluesové kytary jsem pomalu usínal.

Ráno jsem se vzbudil něco po sedmé, posnídal, otevřel okno a chvilku seděl na pohovce v pokoji a kouřil. Z rádia hrálo už jiné blues. Zajedu do Edova servisu pro kufřík a cestou se stavím u pana Goldfielda, zeptat se na ten byt v přízemí. Dneska si žádný drink zatím nedám, až později, musím být střízlivý, venku stále hustě sněží a co kdyby se něco po cestě stalo, nechci zbytečně na sebe upozornit, kvůli nějaké nehodě nebo něčemu takovému, aby měl kapitán Mesner nebo místní policie důvod mne vyšetřovat nebo kontrolovat moje auto. Vstal jsem, zavřel okno, vzal tašku s doklady, klíče od auta a šel ke dveřím. Vtom někdo u dveří zazvoní. Zase mi srdce poskočilo, lekl jsem se, málem jsem upustil klíče na zem. Kdo to může být, pomyslím si, možná pan Goldfield a zase mi nese něco dobrého od své ženy. Dobrá, alespoň se jej zeptám na ten byt. Nahlédnu kukátkem ve dveřích, nebyl to pan domácí, byla to Lisa. Co tady proboha dělá? Asi už to nemohla vydržet a rozjela se za mnou ještě včera v noci. Co teď, přemýšlím, nějak jí to musím říci, že musím na chvíli odjet, hlavně aby nechtěla jet se mnou. Otevřel jsem dveře, stála tam jen tak, dlouhé tmavé vlasy ještě pokryté čerstvým sněhem, jak jí napadal na hlavu cestou k našemu domu. V jedné ruce velkou cestovní tašku, přes rameno druhé ruky malou kabelku. Na sobě dlouhý kabát s kožešinovým límcem, na nohou vysoké boty.

Byla stále stejně krásná jako dříve. Hodila tašku na zem a skočila mi do náručí. Ach Jimy, jsem tak ráda, že jsem u tebe, nemohla jsem to vydržet a čekat, celou noc jsem nemohla spát, tak jsem brzy ráno nasedla do auta a přijela za tebou. Chvilku jsme jen tak stáli a objímali se, pak jsem vzal její tašku a pozval ji dále do svého bytu. Rozhlédla se kolem a sníh v jejích vlasech v teple začal tát a měnit se v malé kapky vody. Sundal jsem její kabát a pověsil na věšák v chodbě. Šli jsme do pokoje a sedli si na pohovku. Řekl jsem jí, že musím na chvilku odjet do práce, že máme sice přes svátky zavřeno, ale že musím něco zabezpečit, je to tak na hodinku. Mezitím ať si udělá pohodlí, vezme si něco v lednici v kuchyňce k snídani, udělá si kafe, v baru je pití, pustí si televizi a tak. Řekla dobrá, ať si nedělám starosti, že se obslouží a počká tady, než se vrátím. Políbili jsme se, vzal jsem tašku s doklady, klíče, oblékl si bundu a vyšel ven z bytu na chodbu. Teď k panu domácímu ještě nepůjdu, je teprve po

osmé hodině a nechtěl bych rušit jejich klid, třeba snídají nebo ještě leží v posteli. Jako židé Vánoce jako takové neslaví, ale kdo ví, jaké mají rituály, mají tu svoji chanuku, a možná jiné zvyklosti na tento den. Zajdu tam prostě až později během dne. V tu chvíli jsem ještě netušil, že ten byt nikdy nebudu potřebovat.

Sešel jsem po schodech dolů a vykročil ven na ulici, ke svému autu. Kousek opodál vidím zaparkované auto s poznávací značkou státu Washington, to bude asi auto, kterým přijela Lisa. Jako by mi někdo sáhl ledovou rukou na krk. Byl to modrý Ford Mustang, přesně ten model jaký jsem měl já zelený. Zase se mi sevřelo hrdlo, vzpomněl jsem si na bezdomovce, co identifikoval tehdy auto u kontejnerů na odpadky. Je to jen náhoda, pomyslel jsem si, takových aut přece tady jezdí desítky. Nasedl jsem do Volva, nastartoval a rozjel se poloprázdnou ulicí směrem k Edovu servisu přes centrum, na druhou stranu města. Přijel jsem k autoumyvárně, parkoviště prázdné, nikde nikdo, jen nad Minibarem svítil neonový nápis OPEN, Bob před půlhodinou otevřel. Nejel jsem na parkoviště, ale zastavil pod střešou u vrat do myčky. Vystoupil jsem, nechal motor běžet, odemkl dveře kanceláře a odtud otevřel shrnovací vrata. Vyšel ven k vozu, nastoupil a zajel s ním dovnitř. Vypnul motor a vystoupil, zavřel vrata a zamkl zevnitř venkovní dveře od kanceláře. Chvilku jsem naslouchal, nic neobvyklého neslyšel. Vzal jsem žebřík, postavil pod ventilátor, vylezl nahoru a odmontoval kryt. Odstranil jsem lepicí pásku a vzal kufřík zabalený do plastového pytle a snesl jej dolů. Uložil jsem jej do kufru auta a zavřel. Vylezl znovu na žebřík a namontoval kryt ventilátoru zpět. Slezl jsem dolů a odnesl žebřík dozadu do skladu. Otevřel vrata od myčky, nasedl do auta a vyjel ven, opět jsem nechal motor běžet, šel zpátky dovnitř a zavřel vrata. Vyšel jsem ven a zamkl za sebou dveře kanceláře. Nasedl do auta a mířil z parkoviště na hlavní ulici. Celou dobu se kolem servisu nic nedělo. Jen pár aut přijelo k samoobslužné benzínce, řidiči natankovali a odjeli.

Vracel jsem se ulicí přes centrum k našemu domu. Co asi dělá Lisa, pomyslel jsem si, určitě na mne netrpělivě čeká, že si popovídáme, co jsme oba za ty dva roky, co jsme spolu nebyli, prožívali. Vzpomněl jsem si na Ronyho, našeho psa, co je vlastně s ním, zatím o něm nemluvila, zřejmě zůstal u té její kamarádky, u které poslední dobou bydlela. Přijel jsem k domu a zaparkoval. Před chvílí začalo zase hustě sněžit a Lisin Mustang už byl pod pořádnou sněhovou pokrývkou, už nebylo rozeznat ani jeho barvu. Rozhlédl jsem se kolem, nikde ani živáčka. Vystoupil z vozu, zamkl a šel ke dveřím domu. Odemkl jsem a vyšel nahoru po schodech. Otevřel dveře do bytu a volám, Liso, už jsem tady. Nic se neozvalo. Vysvlékl jsem se, nahlédnu do pokoje a vidím, jak Lisa spokojeně leží na pohovce a spí. V noci toho moc nenaspala, tak ať se trochu prospí, myslím si. Nechal jsem ji v pokoji a šel do kuchyňky. Z lednice jsem si vzal plechovku s pivem, sedl si na židli ke stolu, trochu pootevřel okno a zapálil si cigaretu. Popíjel jsem pivo, kouřil a přemýšlel, mám Lise říci celou pravdu, nebo jen nějakou tu svoji verzi o tom, že jsem kufřík s penězi někde našel. Lisa mne zná, ví, že nesnáším, když někdo lže, povím jí to tak, jak to bylo. Ona to pochopí, a tím více mi bude věřit. Pokud chceme začít spolu nový vztah, měli bychom si říkat od začátku

jen pravdu, ať je jakákoliv. Já znám také Lisu, kdysi měla také takové zásady, ale právě peníze nás nakonec odcizily. Co když mi navrhne, abych šel raději na policii a všechno to ohlásil. Projevil účinnou lítost a peníze vrátil, možná bych dostal jen podmíněný trest, nic jsem přece neudělal, nikoho nezabil, žádnou škodu nespáchal. Jen jsem nevypovídal pravdu a zamlčel důležité informace. Budou mi ale věřit? Co těch údajných sto tisíc dolarů, které budou na základě výpovědi majitele kasina chybět? Nebudou mi věřit, že jsem část peněz někam neukryl. Ne, na policii bych nešel, to bych ty peníze raději anonymně poslal tomu kasinu, kdyby Lisa trvala na tom, že si je nenecháme.

Tak sedím, popíjím pivo a pokužuji, vstoupila náhle do kuchyňky Lisa. Trochu ještě ospalá a rozcuhaná. Ale stále stejně krásná, jako dříve, když jsme se poznali v Blues baru. Vstal jsem, objal ji a políbil. Řekl jsem, ať se posadí, že jí udělám kávu a něco k jídlu. Sedla si ke stolu a zapálila cigaretu. Připravil jsem nám oběma každému dva toasty se sýrem a šunkou a k tomu kávu. Sedl jsem naproti ní a řekl, že s ní musím o něčem mluvit. Nejprve, že se ale najíme. Dojedli jsme a popíjeli kávu. Poděkovala za svačinku, usmála se na mne a prý tedy, ať mluvím. Moment, ještě si dáme drink, zvedl jsem se a šel do pokoje do baru pro láhev vodky a dvě sklenice. Z lednice jsem vzal pár kostiček ledu, vhodil je Lise do sklenice a zalil vodkou, věděl jsem, že má ráda vodu s ledem. Sedl jsem si naproti, přitukli jsme si na zdraví a napili se. Odložil jsem sklenici na stůl a zapálil sobě i Lise cigaretu. Potom jsem jí vypověděl všechno tak, jak se to seběhlo, všechno s taškou s penězi, o tom, jak jsem se té tašky zbavil, i pistole a ostatních věcí. Také o tom bezdomovci, jak identifikoval to auto, i o kapitánu Mesnerovi, že mne vyslyšel. O tom, jak jsem schoval kufřík s penězi a dneska jej ze skrýše vyzvedl. Lisa trpělivě naslouchala, chvilkami zvedla obočí a nedůvěřivě zamrkala, mezitím dokouřila cigaretu, zapálila si hned další, nalila další dvojíтый drink sobě i mně, nakonec řekla, no páni Jimy, to sis teda užil. Žádné výčitky, žádné přesvědčování abychom šli na policii a peníze vrátili, nic takového. Řekla jen, že na to nikdy nemůže policie přijít, pokud budeme opatrní a neuděláme žádnou chybu. Řekl jsem jí, že mám plán a navrhl jsem, že ona vezme ty peníze a zajede někam, nejlépe do Las Vegas, pronajme si na pár dní v hotelu pokoj a postupně po menších částkách peníze uloží v bance na účet, který si tam otevře. V tom městě gamblerů to není nic neobvyklého, lidé tam sází sumy peněz, vyhrávají a prohrávají, a výhry si ukládají do banky. Tam nikdo nepátrá po tom, odkud jsou ukládané peníze. Lisa s tím souhlasila a řekla, že dobrá, že se hned ráno vydá na cestu. Pak jsme šli do pokoje a vzali s sebou láhev vodky misku s ledem a sklenice. Pustili si televizi, seděli, popíjeli a kouřili.

Vyprávěla mi, jak se tenkrát seznámila s Markem. On ji prý úplně oblbнул a svými sladkými řečmi obelhal. Prý ať s ním odjede do Seattlu, že tam má slíbenou dobrou práci a ona že si může otevřít svůj kadeřnický salón, když bude chtít, že má dost peněz a že se budou mít dobře. Když přijeli do Seattlu, pár dní bydleli u Markova kamaráda, potom se přestěhovali do staršího domku na předměstí, který si Mark pronajal. Mark začal pracovat se svým kamarádem v nějaké agentuře, ve firmě co

hledá a zprostředkovává pracovní místa různých profesí, něco jako lovci hlav, jak se říká. Neměl ale požadované výsledky, časem byl pro firmu spíše nepotřebný, jen projížděl benzín a mrhal vynaložené prostředky, nakonec jej z práce vyhodili. Začal se flákat po barech, pít a hrát na automatech, prostě jako obyčejný gambler. Lisa o tom dlouho nic nevěděla a ani netušila, když ráno odjížděl jako do práce, že nikde vlastně nepracuje a jede do města popíjet po barech a hrát automaty. Časem se jejich vztah začal hroutit, Markovi docházely peníze, hádali se a párkrát také Lisu zmlátil a vymáhal od ní peníze, které měla ještě ode mne. Asi po roce a půl, Lisa si našla ve městě kamarádku Jenny. Ronyho mezitím dala do psího útulku, což ji mrzí dodnes. Jednou večer, přijel zase Mark opilý a vrhl se na Lisu, ať mu dá nějaké peníze. Když odmítla, pokoušel se jí škrtit. Vysmekla se mu a praštila ho po hlavě těžkým popelníkem, co ležel na stole. Poté zavolala policii. Ti přijeli, zjistili podle podlitin, že Lisa jednala v sebeobraně, Marka sebrali a Lise navrhli, ať se raději odstěhuje někam pryč. Lisa se tehdy přestěhovala k té své kamarádce Jenny. Nakonec zjistila, že Mark dluží peníze spoustě lidí, dluží nájem za dům, auto a tak. Když mu to vše sečetli, dostal u soudu rok vězení a náhradu škody.

Tak to je ten můj podělaný příběh, řekla Lisa se slzami v očích. Opřela se mi o rameno a chvíli jsme jen tak seděli a objímali se. Pak Lisa vstala, že nám připraví něco dobrého k obědu, ať prý se nechám překvapit. Řekl jsem dobrá, a předstíral, že budu určitě překvapený, ikdyž jsem dobře věděl, co mám ve své ledničce, tak co by asi mohla připravit. Nicméně jsem vstal a požádal Lisu o klíče od jejího Mustangu, že tam přenesu kufřík s penězi, které chce Lisa ráno zavézt do Las Vegas vyprat, jak se říká. Podala mi klíče, vzal jsem své od Volva a vyšel ven z bytu. Sešel po schodech dolů a vykročil na ulici k zaparkovaným vozům. Přestalo sněžit a chvílemi vysvitlo mezi mraky slunce. Místy i trochu zahřálo, bylo bezvětří, žádná zima, jen tak kolem nuly, přesto byla ulice liduprázdná. Jen sem tam projelo nějaké auto, taxík, nebo autobus. Z protějšího nádraží bylo slyšet zvuk přijíždějícího vlaku. Odemkl jsem auto, otevřel kufr a vzal zabalený kufřík s penězi pod paži. Zavřel a zamkl jsem Volvo a přešel k Lisinu Mustangu. Byl celý zasněžený. Oprášil jsem rukou trochu sněhu ze dveří na straně spolujezdce, na straně od chodníku aodemkl auto. Otevřel jsem a nasedl dovnitř. Z kufříku jsem odstranil lepicí pásky a vyndal jej z toho igelitového pytle na odpadky. Pak jsem jej dal na podlahu před sedadlo spolujezdce. Pytel jsem sbalil do malého balíčku, že jej vyhodím do popelnice před domem. Kolem zrovna projíždělo auto a zastavilo někde před naším domem, neviděl jsem přes zasněžené čelní sklo nic, jen slyšel, jak někdo vystoupil z auta a zabouchl za sebou dveře. Auto se pak rozjelo a zase bylo ticho. Ještě jsem vše zkontroloval, vystoupil z vozu a zamknul. Ráno půjdu k autu s Lisou a než vyjede, odmetu sníh z kapoty. Teď to nechám tak, alespoň auto nikdo nepozná. Před domem jsem vyhodil do popelnice sbalený pytel na odpadky, otevřel hlavní dveře a šel po schodech nahoru ke svému bytu. Již v prvním patře jsem cítil nějakou vůni, to asi Lisa připravovala to překvapení na oběd.

Přicházím ke svému bytu, vidím, dveře jsou otevřené. Přijdu blíže a málem jsem omdlel. Na chodbě u kuchyňky stojí kapitán Mesner. Polil mne studený pot a jen tak, že se mi nepodlomila kolena. Mesner stojí a povídá si s Lisou. Dobrý den pane Wintere a hezké svátky, povídá. Nezlobte se, že vás ruším i o Vánocích, ale to víte, my pracujeme stále. Nesu vám ten protokol pro pojišťovnu o likvidaci vašeho auta, jeli jsme s kolegou kolem, tak jsem se stavil, on mne za chvíli vyzvedne, jak pojedete zpátky. Pachatele jsme nenašli, zřejmě utekli a jsou už teď bůhví kde v Californii. Trochu se mi ulevilo a nedal jsem na sobě nic znát. S mou přítelkyní Lisou jste se už seznámili, řekl jsem už docela klidným hlasem. Ano, povídá Mesner, je moc milá, nabídla mi kávu, ale odmítl jsem, už musím běžet, řekl a vyšel z bytu ven. Zavřel jsem dveře a šel za Lisou do kuchyňky. Tak teď už jsme jako Bonnie a Clyde, pomyslel jsem si. Teď budeme muset být moc opatrní, řekl jsem Lise, ten Mesner je jako buldok, jen tak se nevzdá, nemá rád nevyřešené případy. Lisa řekla, že bude vše dobré, teď abych šel do pokoje, má tam pro mne to překvapení. Šla hned za mnou a zakrývala mi oči svými malými dlaněmi. Vstoupili jsme do pokoje a ona řekla už, a odkryla mi oči. No páni, na stolku bylo nádherně prostřeno. Čistý ubrus, láhev vína, dvě sklenice, dvě hořící svíčky po stranách, uprostřed mísa plná bramborového salátu. Dva příbory, dva talíře a na nich krásně propečené voňavé steaky se zeleninovou oblohou. Jsi čarodějka Liso?, ptám se. Tak to je opravdu překvapení. Jak jsi to dokázala, kde jsi to všechno vzala? Směje se a prý, že salát a steaky koupila cestou sem v nějakém bistro.

Nechala si vše připravit a zabalit s sebou, tady to jen ohřála a naservírovala. Zeleninu a víno koupila také tam. Všechno měla zabalené v té své tašce, co měla s sebou. Políbil jsem ji, objal a sedli jsme si. Tak dobrou chuť miláčku, řekla Lisa, popřál jsem jí nápodobně a pustili se do našeho vánočního jídla. Netušil jsem, že je to náš poslední společný oběd. Poobědvali jsme, otevřeli láhev vína a nalili si s přípitkem na náš budoucí společný život, na zdraví a štěstí. Hlavně štěstí budeme potřebovat, pomyslel jsem si. Zbytek dne jsme jen tak prolenošili u televize, povídali si, plánovali budoucnost, popíjeli a pokuřovali. K večeři jsme si dali jen lehký zeleninový salát. Osprchovali se a šli si lehnout. Ráno musíme vstávat brzy, Lisa má před sebou docela dlouhou cestu, musím vstát s ní a omést její auto od sněhu. Ještě jsem vyvětral pokoj od cigaretového kouře a zavřel okno. Zapnul jen potichu rádio a zhasnul světlo. Lehl jsem si k Lise a přitulil se k ní. Objímali jsme se, líbali a hladili. Ještě před spaním jsme se po dlouhé době spolu pomilovali. Byla to stále ta stejná Lisa, něžná a milá, křehká a přítulná, zase jsem ji miloval, jako tehdy. Udělám pro nás dva cokoli, pomyslel jsem si. S tou hořkosladkou myšlenkou jsem usnul.

Ráno v šest mne vzbudí budík, co jsem jej večer nařídil. Rychle vstanu a jdu do koupelny, osprchuji se a převleču. Za chvíli vstává i Lisa. Skočí mi kolem krku, a že se po dlouhé době zase krásně vyspala. Šla se osprchovat, já jsem mezitím připravil snídani, narychlo smažená vejčička s toastem a kávu. Posnídali jsme, Lisa si vzala tu svoji tašku, co si večer nabalila, já jsem vzal malý smetáček z kuchyňky, a vyšli jsme z bytu po schodech dolů a vykročili ven, k zaparkovanému autu. Odmetl jsem sních

z kapoty a oken kolem dokola z celého auta. Lisa nasedla a nastartovala, zkontroloval jsem, že je kufřík na svém místě na podlaze a řekl Lise, ať mi brzy zavolá, až se ubytuje v hotelu. Řekla, že zavolá ještě po cestě, jak se někde zastaví na svačinu a kávu. Pojede na západ, kolem kalifornského Sacramenta, pak se dá po dálnici na jih, a u Bakersfieldu odbočí vlevo na dálnici do Las Vegas, je to prý nejlepší cesta, není nejkratší, ale že nerada jezdí tou nevadskou pouští. Políbili jsme se a rozloučili. Zahlédl jsem v jejích očích, jak se zaleskly malé slzičky, když jsem zavřel dveře od auta. Rozjela se od chodníku, ještě mi zamávala na pozdrav a její Mustang zmizel za rohem, na hlavní ulici. To jsem viděl svou Lisu naposled.

Šel jsem zpátky k domu, vešel do chodby. Vpravo vidím na stěně ty poštovní schránky. Vzpomněl jsem si na kapitána Mesnera, proč mi tu obálku s protokolem vlastně jen nevhodil do mé poštovní schránky a neodešel, proč slídl až v mém bytě, netuší něco ten ostříž? Budeme si muset s Lisou dávat opravdu dobrý pozor, hlavně na Mesnera. Je to starý mládenec, tak kolem padesátky, nemá rodinu, ani příbuzné, ani psa, bydlí v bytě, nemá co dělat, tak jen pracuje, ve dne v noci pracuje. Vůbec bych se nedivil, kdyby tady někde číhal za rohem a sledoval náš dům a byt, a psal si, kdy chodím spát, kdy vstávám, kam jedu a kdy přijedu domů. Sakra velký pozor si budeme muset dát na Mesnera, já a Lisa, my dva, Bonnie a Clyde. Vyšel jsem nahoru po schodech, odemkl dveře a vešel do bytu. Pustil jsem rádio, otevřel okno, sedl jsem na pohovku, nalil si drink a zapálil cigaretu. Ty tři dny volna uběhly jako nic, ráno půjdu zase do práce. Ještě že jsem dneska odvezl ten kufřík s penězi, kdo ví, jak dlouho bych ho tam musel nechat a čekat, než se vše uklidní, abych jej mohl vzít a peníze použít. Jsou prý tady ve městě i v okolních městech nějakí překupníci a podnikatelé, kteří vám špinavé peníze vyperou, ale strhnou si za takovou transakci i třicet procent, a ještě stejně nemáte žádnou záruku, že vás neprásknou. To je velký risk, myslím, že tak, jak jsme to s Lisou naplánovali, to bude nejlepší způsob. Vstal jsem a podíval se z okna ven, vyjasnilo se a na sluníčku se zdálo být teplo, sem tam bylo vidět na zaparkovaných autech odtávat sníh, jak na ně dopadly sluneční paprsky. Ve stínu ale teplo moc nebylo, stále bylo kolem nuly a v noci bude určitě mrznout, když se vyjasnilo. Alespoň že už nesněží. Nalil jsem si další drink, a v kuchyňce uvařil kávu.

Sedl jsem si zpátky do pohovky, popíjel, pokuřoval a poslouchal blues. Právě hráli opět jednoho z mých oblíbených kytaristů, tentokrát to byl můj jmenovec podle příjmení, Johnny Winter. Zaposlouchal jsem se do zvuků jeho kytary a zavzpomínal na ta léta, kdy jsem takovou muziku hrával a živil se jí. S tou myšlenkou jsem si vzpomněl na svou kytaru tam ve skříni. Možná ji ještě někdy vytáhnu, naladím a zahraji si pár kousků, jen tak pro sebe a Lisu. Až se Lisa vrátí, podíváme se spolu po nějaké práci pro ni, říkala, že by ráda něco dělala, třeba i mimo svůj obor. Blížilo se k poledni, vstal jsem, že si půjdu připravit něco k obědu. Takové menu jako včera to ale určitě nebude. V kuchyňce jsem vytáhl z chladničky obalené dva kousky sýra a na talíř do mikrovlnné trouby nasypal ze sáčku pár hranolků. Sýr jsem usmažil na pánvi na sporáku, hranolky ohřál v mikrovlnce. Vzal jsem z lednice ještě plechovku

s pivem a sklenici s tatarskou omáčkou, oběd byl hotový. Poobědval jsem, sklídil nádobí do myčky a otevřel si pivo. Šel jsem do pokoje, sedl si na pohovku, zapálil cigaretu, popíjel pivo a poslouchal blues. Pořad právě končil, bylo poledne a vysílali zprávy. Vstal jsem, vypnul rádio a pustil televizi. Právě tady také začínaly zprávy.

Nějak jsem tomu nevěnoval pozornost, když vtom zaslechnu něco o modrém Mustangu na dálnici u města Redding. Podívám se na obrazovku a málem dostanu šok, když jsem zahlédl ten modrý Mustang, z kterého jsem ráno odmetal před domem sních. Plechovka s pivem mi vypadla z ruky, vstanu a běžím do koupelny k záchodové míse. Zvedl se mi žaludek, že jsem svůj oběd vyzvracel. Opláchnul jsem se studenou vodou a s ručníkem běžím zpátky do pokoje k televizi. Právě ukazují Lisina modrého Mustanga na kraji dálnice. Celý předek a levý bok vozu je zdemolovaný, opodál stojí kamion, má předek také nabouraný, pravé kolo chybí úplně. Najednou se na obrazovce objeví Lisina fotografie z pasu a vzápětí také můj známý černý kufřík s penězi. Tak to jsem v háji, pomyslím si a chce se mi opět zvracet. Tohle jestli uvidí kapitán Mesner, mám jej tady za pár minut v bytě. Kdyby alespoň ten kufřík někdo ukradl nebo shořel v autě, modlil jsem se potichu, ale marně, kufřík má už policie, jsou na něm moje otisky prstů, až zjistí podle výpisu volání, že Lisa telefonovala naposled mně, zjistí moji adresu, dají vědět okrsku v Carson City, kapitán Mesner si spočítá, že jedna a jedna jsou dvě, a mám jej tady tak jako tak za chvíli ve svém bytě. Smyčka kolem mého krku se začala stahovat. Skoro jsem nemohl dýchat a srdce mi bušilo jako šlapák bubeníka bluesové kapely. Co teď, mám sednout do auta a ujíždět se skrýt někam do pouště, nebo prchnout do Mexika a všechno tady zanechat. To ne, nejvíce bych zklamal přítele Eda. Budu muset zatím dělat jakoby nic, ale co Lisa? Jestli jí vyslechnou a bude mluvit, tak jako tak jsem v tom až po uši. Vstal jsem a vypnul televizi. Nohy se mi podlamovaly, ještě že už nemám co zvracet, žaludek jsem měl stažený křečí a strachem.

Šel jsem k otevřenému oknu a zhluboka se nadýchl studeného svěžího vzduchu. Vtom zazvonil u televize telefon. Myslel jsem, že omdlím, ale přešel jsem k telefonu a zvedl sluchátko. Prosím, říkám do telefonu, sluchátko přitom držím pro jistotu oběma rukama. Dobrý den pane Wintere, tady je policie, kapitán Mesner. Poznal bych ho i tak, aniž by se představil. Mám pro vás smutnou zprávu, vaše přítelkyně Lisa měla těžkou nehodu. Když najížděla u Reddingu v Californii na dálnici, střetla se s projíždějícím kamionem. Ptám se, co je s ní, jestli je v pořádku. Bohužel pane Wintere, odvážela jí rychlá ambulance od nehody do nemocnice v Reddingu, ale cestou zemřela, měla moc vážné poranění hlavy a mnohočetné zlomeniny, je mi to líto. Víte co je ale divné? Našli u ní v autě kufřík s penězi, nějakých dvě stě tisíc dolarů ve svázaných bankovkách v balíčcích. Nevíte kam a za kým jela? Zřejmě měla namířeno do Portlandu nebo do Seattlu. Zalhal jsem, že nevím kam a za kým jela a o kufříku s penězi nic nevím. Hlas se mi třásl a polykal jsem naprázdno, musel to na mne i přes telefon poznat, určitě mi nevěřil. Tak dobrá pane Wintere, to je zatím všechno, co jsem chtěl, když tak se ještě ozvu. Nashledanou. Řekl jsem také na shledanou a položil sluchátko. Raději bych řekl sbohem a více Mesnera nepotkal, ale

věděl jsem, že mi nedá pokoj, dokud tomu nepřijde na kloub. Právě teď určitě sestavuje skládanku celého toho příběhu s modrým Mustangem, bezdomovcem, hnědou taškou, pistolí, rukavicemi a kuklami z kontejneru.

Tak chudák Lisa je mrtvá, nikoho pokud vím, neměla, matka jí zemřela, když byla ještě mladá a otec se následně upil. Sourozence žádné neměla, vlastně jen svoji kamarádku Jenny a mne. Proč ale nejela do Las Vegas, jak měla v plánu? Že by to byl od ní zase nějaký podraz, a ona jela zpátky do Seattlu? Ráno se domluvím v práci s Edem, řeknu mu, co se stalo, určitě mi pomůže, bude-li třeba, abych si vzal volno a zařídil něco kolem této věci. Jen bude překvapený, že se Lisa ke mně po dvou letech zase vrátila. Chodil jsem po pokoji jako smyslu zbavený, pil jeden drink za druhým a kouřil. Z hlavy se mi také málem kouřilo, jak jsem přemýšlel co dál. Nic jsem ale nevymyslel, jen jsem se utápěl ve vodce a dával svým plícím pořádný záprah. Na jídlo jsem neměl ani pomyšlení. Chvilími mi bylo horko a chladil jsem se u otevřeného okna, za další chvíli se mnou třásla zimnice a okno jsem zavíral. Bylo krátce po druhé hodině odpoledne, ale mně se zdálo, že už je večer, venku se obloha zatáhla, pokoj náhle potemněl a moje mysl byla také momentálně zatemněna. Lehl jsem si na pohovku a chtěl spát, chtěl jsem se pak náhle probudit s tím, že se mi to všechno snad jen zdálo, že to byla noční můra, zlý sen. Ale ani usnout jsem nemohl. Byl jsem úplně na dně. Tak jsem polehával na pohovce až do večera, dopil jsem celou láhev vodky a ani opít jsem se nemohl. Vstal jsem a vrávoravým krokem šel otevřít okno, že si trochu vyvětrám. Před domem právě zastavilo policejní auto a z něj vystoupil kapitán Mesner. Zatmělo se mi před očima a cítil jsem, jak se kácím k zemi. Omdlel jsem. Nevím, jak dlouho jsem tam takhle ležel. Probudil mne domácí, pan Goldfield. Za ním stáli v pokoji kapitán Mesner a dva detektivové. U dveří do pokoje ještě hlídal strážník v uniformě. To asi kdybych náhodou chtěl utéct, k smíchu, vždyť se nemohu ani pohnout a levé rameno mně bolí jako čert, asi jsem se praštil o radiátor topení, jak jsem sebou sekl. Půjďte s námi, pane Wintere, máme na vás pár otázek, zatím nejste zatčen, ani z ničeho obviněn. Řekl jsem, že dobrá, pana Goldfielda jsem požádal, aby zavřel okno a zamknul. Cítil jsem se v ten moment úplně střízlivý.

Odvezli mne na okrsek a první co udělali, sejmuli mi otisky prstů. Pak mne posadili do kanceláře kapitána Mesnera. Sedl si naproti mně, zapálil si cigaretu a nabídl i mně. Vzal jsem si a on zapálil i mně. Vyfoukl kouř ke stropu a podíval se na mne pohledem, jako se dívá dravec na svoji kořist. Také jsem se tak cítil, bál jsem se mu podívat do očí. Poznal to na mně, řekl, tak pane Wintere, nechcete mi něco říci? Víte, je jen otázkou času, kdy nám přivezou ten kufřík s penězi, jsou na něm zřetelné otisky prstů, myslíte, že mohou být vaše? Podíval jsem se mu po dlouhé chvíli do očí, a zaváhal jsem. Poznal to na mně, řekl, že pokud budu spolupracovat a pomohu policii vysvětlit okolnosti toho případu kolem nehody u Edova servisu, bude k tomu případně u soudu přihlédnuto. V ten moment jsem se málem zhroutil, cigareta mi vypadla z ruky, a kdybych neseděl na židli, určitě bych sebou zase sekl. Někde z dále jsem slyšel kapitána Mesnera, jak volá na službu. Přišli dva strážníci, zvedli mne a

odvedli do jiné místnosti. Byla to cela předběžného zadržení. Posadili mne na lavici, zavřeli a zamkli mřížované dveře. Kapitán Mesner mi řekl, ať se dneska prospím, a budeme pokračovat zítra ráno. V práci u Edova servisu prý to zařídí. Řekl jsem dobrá, že mu ráno všechno povím. Sesunul jsem se na lavici na pravý bok, levé rameno mne ještě pořádně bolelo. Ani nevím, jak dlouho jsem tam tak ležel, hlava mne bolela a honily se mi myšlenky jako zrychlený film. Nakonec jsem usnul a spal až do rána.

Ráno mne vzbudil strážmistr, co měl na služebně službu. Nechal mne, abych se umyl a zašel si na toaletu. Pak mne posadil do kanceláře kapitána Mesnera a přinesl mi dva toasty a kávu. Na stole ležel také balíček cigaret a zapalovač, prý si mám posloužit, když budu chtít. Poděkoval jsem, posnídal, a zapálil cigaretu. Za deset minut přišel kapitán Mesner. Tak co, pane Wintere, budete spolupracovat? Přikývl jsem. Vzal si do ruky malý zápisník, na stůl položil ještě záznamník a zapnul nahrávání. Hodiny na stěně ukazovaly pět minut po osmé ráno. Pomalu a popořádku jsem Mesnerovi všechno vypovídal. Sem tam mne přerušil a ptal se na nějaké detaily, řekl jsem mu všechno tak, jak jsem si to pamatoval. Vyloučil jsem, že by s tím měla Lisa od začátku něco společného, ten Mustang, to byla opravdu jen náhoda. Pokyvoval hlavou, zřejmě to přesně zapadalo do té jeho skládky. Na závěr se mne zeptal na ty peníze, kolik jich vlastně bylo. Řekl jsem mu pravdu, že tam bylo opravdu jen dvě stě tisíc dolarů. Po skončení mé výpovědi vypnul záznamník, vzal jej, řekl, ať tady chvíli počkám, a odcházel. U dveří se ještě zastavil a otočil se ke mně. Znáte nějakého Marka Owense pane Wintere?, zeptal se. Z Reddingu nám poslali výpis hovorů vaší přítelkyně Lisy, poslední hovor byl asi půl hodiny před tím, než se jí stala ta nehoda, mluvila s nějakým Markem Owensem, zjistili jsme, že bydlí v Seattlu a právě ho propustili z vězení. Podíval jsem se na něj vykuleně, řekl jsem, že žádného takového jména neznám. Dobrá, řekl a odešel. Asi za patnáct minut se vrátil, a že prý můžu jít. Ať jen podepíšu svoji výpověď, kterou mezitím, co jsem čekal, zapsali na papír. Moji výpověď že mají, a prý se ozvou. Zatím to vidí na obvinění z krádeže a křivou výpověď, vše ale bude záležet na soudci. Může to být jen podmínka, ale také pár let vězení. Peníze se našly, jinak žádná škoda nikomu s tím nevznikla. Poděkoval jsem a vyšel ven ze strážnice. Vzal jsem si taxíka a nechal se zavézt k domu.

Vyšel jsem po schodech do bytu. Vzal jsem telefon a zavolal Edovi, že budu za chvíli v práci. On řekl dobrá, že nemusím spěchat, ráno volal Tomovi a on přišel místo mne. Vyšel jsem z bytu, zamkl dveře a sešel po schodech dolů, a hlavními dveřmi ven. Sedl jsem do Volva a jel do Edova servisu do práce. Ed právě postával venku před myčkou s Tomem, a o něčem živě diskutovali. Zaparkoval jsem vůz na parkovišti, vystoupil a zabouchl dveře. Jdu směrem k Edovi s Tomem, když mne uviděli, rázem zmlkli, Tom šel k umývárně, Ed zůstal stát, díval se na mne, už z dálky jsem poznal, že není něco v pořádku, že se chová nějak jinak než dříve. Ahoj Ede, řekl jsem a podával mu klíče od Volva, které jsem si půjčil. Vzal si klíče a schoval je do kapsy. Nazdar Jimy, ty jsi nám tedy zavařil, s tím vším, policajti se tady netrhnou, není to dobré pro firmu, doufám, že si to uvědomuješ. Pojd', půjdeme ke mně do

kanceláře, Tom to tady zvládá dobře, moc zákazníků není, a je prý po svátcích odpočinutý. Sedli jsme si v Edově kanceláři a já povídal. Řekl jsem, že mne to moc mrzí a pak jsem mu v krátkosti pověděl, jak to všechno bylo s tím autem s mrtvolou, taškou s penězi a tak. Jak se vrátila Lisa a jak jsme plánovali naši budoucnost. Jen o tom kufříku, jak jsem jej schovával v myčce za ventilátorem, jsem mu neřekl. Ed trpělivě poslouchal a pokyvoval hlavou. Pak řekl jen, to víš kamaráde, příležitost dělá zloděje, ale já tě nesoudím, nikdo z nás nikdy neví, jak by se sám v takové situaci zachoval. Podívej, všechno se to časem přežene, lidé zapomenou a zase bude dobře. Jen si dej pozor na takový ženský jako Lisa, jednou už tě zklamala, udělala to zase. Jsi můj kamarád a postavím se za tebe i v nouzi, jsi v jádru dobrý člověk, pracovitý a já jsem s tebou neměl doposud žádné problémy. Řekl jsem, děkuji Ede, moc si toho vážím, je ale možné, že mne soud pošle na pár let do vězení, jen abys s tím počítal, část těch peněz se prý ještě nenašla, a jestli to přišijí mně, nebude to vůbec dobré. Ed řekl, že to snad nebude tak horké, a že se uvidí. Vstal jsem a vyšel ven z kanceláře, že půjdu Toma vystřídat v práci.

Tom právě vyjel na zadní parkoviště s umytým vozem a podával zákazníkovi klíče. Pozdravil jsem se s ním, poděkoval mu za záskok a řekl, že už to vezmu, ať si jde odpočinout domů. Když bude kdykoliv potřebovat on volno, může se na mne spolehnout. Tom se zasmál, že už má za těch pár dnů lenošení dost. Plánovali si se Sárou, že si někam přes svátky zajedou, nakonec zůstali kvůli počasí doma, a prováleli tři dny u televize, už se těšili oba do práce. Za chvíli se ale rozloučil, sedl do auta a odjel domů. Do večera, do šesté má pohov. Den pomalu ubíhal, práce nebylo moc, spousta lidí se bere volno i mezi svátky, až do konce roku, buď někam jedou, nebo se také válí doma jako Tom se Sárou. V poledne jsem se přinutil něco lehkého sníst, ale žaludek mi moc nebral, nechal jsem půl porce na talíři. Dal jsem si pivo, kávu a pár cigaret, seděl u toho svého stolku u okna a pozoroval parkoviště před myčkou. Vzpomněl jsem si zase na Lisu. Že bych se v ní opravdu nevyznal? Zdála se přece být tak milá a přívětivá, nechtěl jsem věřit tomu, že by to jen hrála. Ale s tím telefonním hovorem mi to nejde do hlavy, a tím, že jela na sever místo na jih do Las Vegas, to už vůbec ne. Už začínám být jako Mesner, začínám skládat nějakou skládačku, ale něco mi stále chybí. Chybí peníze, chybí nějakých sto tisíc, a Mesner mi bude v patách, bude mne sledovat a kontrolovat, jestli neudělám nějakou chybu, nevěří mi, ano, šlápl jsem vedle, vzal jsem cizí peníze, ale ty jsou na světě. Majitel kasina v Renu se těžko přiznává, že tam vlastně zmizelo jen dvě stě tisíc, proč by to přiznával, je přece také hráč, ikdyž v tomto případě falešný, a blafuje. Ale takové blafování se gamblerům vyplácí, a pokud Mesner případ uzavře, mne odsoudí, gambler z Rena dostane od pojišťovny tři sta tisíc dolarů.

Tak se mi to všechno honilo hlavou. Oknem vidím přijíždět zákazníka k myčce, vstal jsem a šel pracovat. Do šesté večer jsem měl ještě asi dvanáct aut k mytí, trochu se oteplilo a ulice pokrýval solí rozbledlý špinavý sníh, práce nám asi bude přibývat, pomyslel jsem si. Před šestou přijel Tom a vystřídal mne. Zašel jsem pozdravit Eda do kanceláře, probírali něco s mechanikem Paulem, kývli mi na pozdrav a já šel

k zastávce autobusu. Vtom vyběhl Ed s kanceláře a volá na mne, počkej Jime, vem si to Volvo, tady stejně stojí, přece nebudeš chodit pěšky nebo jezdit autobusem, je to naše firemní auto, tak ho použivej, jen ho občas natankuj, smál se a podával mi klíče. Už to byl zase ten můj starý dobrý kamarád Ed. Povídám, díky moc Ede, a vzal jsem si klíče. Ještě jednou mi pokynul a zmizel v kanceláři. Teď mám trochu času, pomyslel jsem si, zajdu si dát kávu k Bobovi do Minibaru a koupím si pár balíčků Camelek, než pojedu domů. Vstoupil jsem do Minibaru, objednal si u pultu a sedl si opět na to své místo u okna. Bob mi ihned přinesl kávu a cigarety. Zapálil jsem si a popíjel kávu. Zase se mi vracely ty myšlenky na Lisu a těch pár chvil a jednu noc, co jsme spolu prožili, než odjela. Minibar byl poloprázdný, jen pár stolků vzadu bylo obsazených, většinou jen dvojice mladých lidí. U baru nikdo, Bob utíral umyté sklenice a skládal je do regálu za sebou. Pak vzal utěrku, obešel bar a šel k mému stolku. Sedl si naproti mně a povídá, Jime, nechtěl jsem ti to vůbec říkat, ale když tě tak vidím tady sedět a přemýšlet, dneska mi volal telefonem nějaký chlap, asi nějaký rusák podle přízvuku, a vyptával se na tebe. Nevím, kdo a odkud byl, nepředstavil se mi, jen jestli tady pracuješ, jestli tě znám a tak. Neřekl jsem mu nic, když se nepředstavil, položil jsem mu to. Jen abys věděl, kdyby něco. Možná to nic neznamená, ale člověk nikdy neví. Řekl jsem díky Bobe, dopil jsem kávu, zaplatil a odešel z Minibaru na parkoviště.

Nasedl do auta a vyjel na hlavní ulici směrem k centru a mému domovu. Sleduje mne nějaké auto, nebo se mi to jen zdá? Začínám být asi paranoidní, auto co jelo chvilku za mnou, odbočilo na křižovatce Garden Park vpravo. Nikdo mne nesleduje, co si to nalhávám? Přijel jsem k domu a zaparkoval u chodníku. Vejdu do dveří domu, letmo se podívám na svou poštovní schránku a chci pokračovat. Malými kulatými otvory ve schránce zahlédnu nějakou bílou obálku. Otevřel jsem schránku a vyndal tu bílou obálku, vlastně nebyla celá bílá, byl na ní modrý pruh, takové obálky posílá policie, státní zástupce nebo soud. Na soud je asi brzy, bude to tedy od policie nebo od státního zástupce. Zavřel jsem schránku a vyběhl nahoru po schodech. Odemkl a otevřel dveře do bytu, zavřel, vysvlékl si bundu a šel do pokoje. Pustil jsem si rádio s mojí oblíbenou stanicí, otevřel okno, v baru jsem vzal novou láhev vodky a skleničku. Sedl jsem si na pohovku, dal si drink a zapálil Camelku. Třesoucími prsty jsem otevřel obálku, byla z kanceláře státního zástupce. Sdělení obvinění. Polkl jsem naprázdno, ruce se mi třásly ještě více. Rychle jsem do sebe hodil další, dvojitý drink. Tak už je to tady, byl jsem obviněn a usvědčen z odcizení peněz, zatajení skutečností a z křivé výpovědi v případě mrtvé ženy u Edova servisu. Sazba tři až pět let, s ohledem k tomu, že jsem s policií spolupracoval a učinil plné doznání, může být trest nižší, dva až tři roky s podmíněčným propuštěním po dvou letech. Soud je stanoven na dvacátého ledna, v devět hodin ráno. Zase se mi stáhlo hrdlo a polkl jsem naprázdno, dal jsem si další dvojitý drink a další cigaretu. Z rádia hrálo smutné a táhlé bluesové kytarové sólo a já jsem to měl téměř spočítané. Kdyby se alespoň, než bude soud, podařilo policii usvědčit majitele kasina v Renu z toho pojišťovacího podvodu, mohlo by to pro mne být daleko lepší, ale takhle? Ikdyž mne odsoudí a odsedím si pár let, policie mi stejně bude v patách stále, stále budu mít oči na

stopkách a budu se dívat přes rameno, jestli někde nezahlédnu Mesnera, jak číhá jako kocour na myš.

Jak tak přemýšlím, zazvoní najednou telefon vedle televize. Hrklo ve mně, až mi papír vypadl z rukou, pravá noha mi vystřelila dopředu, ještě že jsem netrefil nohu od stolku, býval bych jej určitě převrátil i s pitím. Vstal jsem, zvedl sluchátko a řekl, prosím tady James Winter, kdo je tam? Slyším na druhé straně jen těžké sípavé dýchání, potom to zavěsil. V pozadí bylo slyšet houkání nějaké lodě, jako kdyby ten neznámý volal někde z budky v přístavu. Seattle, první co mne napadlo, že by to byl zase ten gauner, co volal dneska Bobovi do Minibaru? Co s tím? Mám to nahlásit kapitánu Mesnerovi? Ale co nahlásím, nemám žádný přímý důkaz, nikdo mi nevyhrožuje, nic po mně nechce, nechám to být, pomyslel jsem si, nalil si další drink a zapálil cigaretu. Jen jsem tak seděl, popíjel a kouřil, poslouchal blues a večer se nachýlil. Vstal jsem a šel se osprchovat a převléct. Udělal jsem si dva toasty a kávu a nesl si to do pokoje. Povečeřel jsem, dal si ještě pivo z plechovky, pár drinků a cigaret. Uklidil jsem nádobí a chystal se jít zalehnout. Právě si sedám na pohovku, když opět zazvonil telefon. Zase ve mně hrklo, ale už jsem měl v sobě pár drinků, bylo mi to jedno, šel jsem k telefonu a zvednu sluchátko. Než jsem stačil něco říci, ozvalo se ostrým východoevropským přízvukem, to je pan Winter? Říkám ano, to jsem já, co si přejete? Tak pane Winter, dejte si pozor, jestli budete zapírat a tvrdit, že v té tašce s penězi bylo jen dvě stě tisíc dolarů, koledujete si o pořádný malér, já si vás najdu, vím kde bydlíte i kde pracujete. Víte, stávají se různé nehody, doma, v práci, cestou do práce, víte, jak to myslím, rozumíme si, že? Na policii vypovíte, že tam bylo tři sta tisíc dolarů, že jste sto tisíc někde zašil nebo prohrál, nebo co, něco si prostě vymyslíte.

Zalupal jsem po dechu, zmohl jsem se jen na to, abych řekl, v té tašce bylo opravdu jen dvě stě tisíc dolarů, já jsem nevzal ani cent. Nenechám se přece zavřít za to, že vám chybí nějaké peníze, a už mi nevolejte, nebo to ohlásím na policii, a položil jsem sluchátko. Srdce mi zase bušilo a v nohou i rukou jsem pociťoval chvění. Tak teď už asi zase neusnu, a nalil jsem si ještě jeden dvojitý drink, láhev byla téměř prázdná. Zapálil jsem si Camelku, chodil po pokoji sem a tam, od okna ke dveřím a zpátky. Když jsem byl zrovna u okna, zahlédl jsem na druhé straně ulice známé policejní auto, to asi kapitán Mesner také nemohl spát, tak mne tady šmíroval. Tentokrát jsem byl skoro rád, že šmíroval. Za chvíli zvoní opět telefon. Tentokrát jsem se namíchl, vykročil rázně, že tomu anonymnímu vyděrači pěkně od plic vynadám. Zvednu sluchátko, už chci začít křičet, když slyším kapitána Mesnera, jak říká, pane Winter, to jsem já, kapitán Mesner, můžeme si promluvit, teď, u vás doma? Vy mně sledujete kapitána Mesnera?, ptám se. Ne, my se vás snažíme chránit, povídá Mesner, tak mohu jít k vám nahoru na chvíli? Řekl jsem dobrá, pojďte. Rychle jsem uklidil nedopitou láhev vodky a skleničku zanesl do myčky v kuchyňce, ozval se zvonek u dveří. Šel jsem otevřít, Mesner vešel dovnitř, sundal si kabát a pověsil jej na věšák vedle dveří. Pojďte dál, povídám a vedu ho k pohovce v pokoji. Dáte si něco, kávu,

pivo nebo drink?, ptám se. Odmítl, že nic nechce a posadil se. Sedl jsem si do křesla naproti a čekám, co bude.

Víte, pane Wintere, my jsme vám napíchlí telefon, pořád nám nejde na rozum, co se stalo s těmi sto tisíci dolary, které tam údajně měly být navíc, podle výpovědi majitele kasina v Renu. Kolegové od policie v Renu nám poslali veškeré podklady ohledně té loupeže v kasinu, ten majitel je přistěhovalec, Rus, nějaký Nikolaj Arbetov, a je napojený na jednu větev ruské mafie, co tady operuje na západním pobřeží od Seattlu až po San Diego. Z toho telefonátu je jasné, že se vás snaží zastrašit a donutit k přiznání, aby zakryl svůj nekalý byznys a pojišťovací podvod. Je momentálně v podmínce, už měl několik konfliktů s policií, hned zítra dám kolegům v Renu zprávu, ať ho seberou, nakonec se pod tíhou důkazů přizná a vy z toho budete venku, alespoň částečně. Jste případně ochoten svědčit proti tomu Arbetovovi? Přikývl jsem, že ano, určitě ano. Tak dobrá, řekl Mesner, ten telefonát nám hodně pomohl, víte zpočátku jsem vám moc nevěřil, ale váš pan domácí pan Goldfield i váš šéf Ed Marshall se za vás přimluvili a dali na vás jen samé dobré reference. Každý občas udělá chybu, ale musí za to zaplatit, s tím se musí počítat a s tím se musíte smířit i v y. S těmi slovy se zvedl, přešel do chodby, vzal si svůj zimník, oblékl se, otevřel dveře a vyšel na chodbu ke schodišti. Tak dobrou noc pane Wintere, řekl a scházel dolů po schodech. Dobrou kapitáne Mesnere, odvětil jsem a zavřel dveře. Přešel jsem do pokoje, zavřel okno a zhasl světlo. Lehl jsem si na pohovku, poslouchal blues a pomalu usínal. Bylo toho dneska na mně nějak moc.

Blížil se konec roku, pak se přehoupl Nový rok, den, týden, čas ubíhal, chodil jsem do práce jako každý den, nic zvláštního se nedělo, nebýt toho soudu co mne čeká, ani bych neřekl, že se něco stalo. Šestého ledna jsem zašel do pojišťovny, na základě protokolu od policie mi vystavili šek na dva tisíce dolarů, alespoň něco, řekl jsem si a peníze uložil ihned na svůj účet do nedaleké banky. Od té doby co byl u mne kapitán Mesner se neozval už žádný anonymní telefonát, ten Arbetov asi dostal strach a přiznal barvu, pomyslel jsem si. A zrovna dneska ráno, osmnáctého ledna mi volá kapitán Mesner na mobilní telefon, jestli bych se u něj mohl zastavit na okrsku, jen podepsat nějaký protokol. Domluvil jsem se s Edem, že tam zajedu kolem osmé na otočku, on řekl že dobrá, že to vezme u myčky na chvíli za mně. Zajel jsem na okrsek, kapitán byl v dobré náladě, asi se mu něco podařilo. Byl docela vlídný a choval se ke mně docela jinak, než tenkrát, nakonec budeme ještě kamarádi, pomyslel jsem si. Předložil přede mne protokol o výslechu svědka, jednalo se o ten telefonát, jak mi ten Arbetov vyhrožoval. Přečetl jsem si ten dokument a podepsal. Mesner říká, nemusíte chodit ani k soudu svědčit, tohle bude jako důkaz stačit, k tomu máme ten nahraný záznam. Arbetov se prý nakonec přiznal a potvrdil, že mi volal a vyhrožoval. Jelikož byl v podmínce, hrozí mu až dva roky natvrdo. Co se ale týče těch peněz, stále trvá na tom, že mu sebrali tři sta tisíc dolarů. Tak to je všechno, povídá Mesner, můžete jít pane Wintere. Na shledanou u soudu. Řekl jsem také na shledanou a odešel. Soud bude už za dva dny, pomyslel jsem si. Nasedl do Volva a jel zpátky k Edovu servisu do práce. Vystřídal jsem Eda a zbytek dne

obsluhoval zákazníky v autoumývárně. Jen v poledne jsem jako obvykle zašel k Bobovi do Minibaru na oběd. Večer mne vystřídal Tom a já jel domů. Tak to šlo pořád dokola. Další den uběhl opět v práci jako nic, doma sprcha, večere, pár drinků a cigaret, blues z rádia a spát.

Přišel den dvacátého ledna, můj soudný den, jak jsem mu říkal. Od rána jsem měl stažený žaludek, jen tak že jsem snědl ráno lehkou snídani a vypil šálek kávy. Ed mi dal na dnešek dopoledne volno a domluvil se s Tomem, jestli může zůstat v práci déle, alespoň do jedenácté, pak že přijdu já, zpátky do práce. Tom samozřejmě souhlasil. Blížila se devátá, zajel jsem autem k budově soudu, nedaleko od náměstí Garden Park a zaparkoval. Vešel jsem do budovy a vyšel po schodech do prvního patra. Na chodbě před soudní síní postávali známí detektivové z okrsku, pár strážníků a chybět nemohl ani kapitán Mesner. Když mne uviděl, kývl na pozdrav jako nějaký starý známý. Za chvíli ohlásil reproduktor na stěně projednávání případu, stát Nevada versus James Winter, a všichni jsme vešli vysokými dveřmi do soudní síně. Já jsem šel samozřejmě k lavici obžalovaných, vedle mne vpravo seděl právní zástupce, kterého mi přidělil soud, vlevo státní zástupce coby žalobce. Proti nám seděl soudce Charles Parker a za ním porota. Celý proces probíhal docela jednoduše a v klidu, nebylo žádných pochybností, nebylo potřeba výslechů svědků, policie předložila moje celé doznání a tak jsem také svou výpověď potvrdil, když mne předvolal státní zástupce k řečnickému pultu. Svě řeči pronesli také státní zástupce, obhájce i zástupce policie kapitán Mesner. Soud se poté odebral k poradě a vyhlásil desetiminutovou přestávku. Po přestávce přišel soudce s porotou, soudce řekl povstaňte, všichni vstali, mně se zase třásla kolena a svíral žaludek. Pak soudce vynesl rozsudek, dostal jsem dva roky vězení nepodmíněně, v případě dobrého chování s příslibem podmíněného propuštění za jeden rok. Den nástupu a místo mi bude sděleno písemně a doručeno poštou na moji adresu. Soudce klepl paličkou a bylo to.

Sedl jsem si zpátky na lavici a chvíli jen tak seděl, celé to netrvalo ani hodinu. Obhájce říká, to bude dobré, za rok jste venku, možná i dříve. Poděkoval jsem mu, pomalu vstal a odcházel ven ze soudní síně. Cestou po chodbě jsem kývl na pozdrav kapitánu Mesnerovi, sešel po schodech dolů do haly, a vykročil ven, na parkoviště k autu. Začalo zase hustě sněžit. Tak to mám za sebou, pomyslí si, nasednu do auta a jedu zpátky k Edovu servisu, vystřídat Toma u myčky. Ed, Tom a také Paul s Bobem byli samozřejmě zvědaví, jak jsem dopadl, pověděl jsem jim jak to probíhalo, a že jsem dostal dva roky nepodmíněně, s podmínkou ročního propuštění, když budu hodný. A já už budu hodný, povídám. Všichni se zasmáli, ikdyž to moc k smíchu nebylo, ale prý že to uteče jako voda, hlavně ať se dostanu do nějakého dobrého prostředí, kde mohu třeba pracovat a tak. Pak jsme se rozešli, Ed šel do kanceláře, Paul do dílny a Bob do Minibaru. Tom jel domů, že se uvidíme zase večer o šesté. Řekl jsem mu, že nemusí spěchat, že tady mohu zůstat klidně déle jestli chce, ale on co bych doma sám dělal, a navíc jezdí se Sárrou spolu stejným směrem jedním autem, že přijede normálně. Říkám dobrá tedy, jak chceš Tome, tak zatím

ahoj. Zůstal jsem najednou sám, převlékl jsem se, zrovna mi přijel zákazník na mytí. Věnoval jsem se mytí, celkem to šlo, na oběd skočil zase jako obvykle k Bobovi do Minibaru na hamburger, pivo a kávu. Pár cigaret u okna a pak zase ten kolotoč u myčky. Večer mne vystřídal Tom, já jsem jel domů, osprchoval se, něco malého snědl, dal si kávu, pár drinků a cigaret a šel spát. Tak to ubíhalo, den co den stejně, občas jsme s Edem zašli do města na bowling nebo kulečnick, na pár piv a jen tak si popovídat. Byli jsme pořád stejní kamarádi, nic se mezi námi nezměnilo, život se dostal zpátky do těch starých kolejí, jako dříve.

Přesně za týden od soudu, dvacátého sedmého ledna jsem dostal poštou doporučeně úřední obálku, převzal ji a podepsal za mne pan domácí, Goldfield. Měli jsme to tak dohodnuté a měl moji podepsanou plnou moc k převzetí doporučených dokumentů, kvůli mojí pracovní době. Přišel jsem večer domů, pan Goldfield už na mne čekal na chodbě dole, u svého bytu. Věděl, že přijíždím domů pravidelně v tuto hodinu. Převzal jsem si obálku, poděkoval mu a šel nahoru do svého bytu. Doma jsem se osprchoval a povečeřel. Byl jsem zvědavý, ale svoje malé rituály jsem se snažil neměnit. Až jsem otevřel okno, nalil si drink, pustil rádio na Blues Channel a zapálil si Camelku, sedl jsem si, napil se a otevřel obálku s modrým pruhem. Ruce se mi opět třáslly, žaludek se mi svíral a já jsem četl. Z rozhodnutí soudu města Carson City, stát Nevada versus James Winter a tak dále, pár vět jsem přeskočil a vidím datum nástupu, šestého dubna, místo výkonu trestu, věznice Ely, Nevada. Tak do pouště mne posílají, ale mám nakonec i trochu štěstí, není to nejhorší místo. Tak mám ještě dva měsíce svobody před sebou. Využiju je jak nejlépe budu umět, poctivě pracovat, abych nezklamal svoje kolegy a kamarády z práce a také nezadal kapitánu Mesnerovi záminku, aby se mnou měl zase nějakou práci. Založil jsem dokument do zásuvky ve skříni, na chvíli jsem se zase podíval na svoji starou gibsonku. Jen tak zlehka jsem jí přejel po strunách na krku a skříň zase zavřel. Možná, až se vrátím z vězení, najdu si nějakou jinou práci a budu mít více času, možná ji ještě opráším, naladím a občas si zahraji jen tak pro sebe, nebo zajdu za klukama do Blues baru, co nového, poslechnout si blues naživo. Přemýšlel jsem chvíli, nalil si drink a zapálil cigaretu. Z rádia se ke mně loudilo táhlé blues, zavřel jsem oči a jen tak poslouchal. Skoro jsem usínal, vstal jsem a uklidil, zavřel okno a pozhasínal. Lehl jsem si na pohovku a poslouchal dále, dokud jsem neusnul.

Ráno jako obvykle, sprcha, snídaně, káva s cigaretou. Cesta do práce, vystřídal Toma a celý den až do večera jako obvykle. Tak ubíhal den za dnem, týden za týdnem. Blížil se začátek dubna, začínalo být pěkně teplo, všechen sníh už skoro roztál a práce bylo čím dál více. Přišly ty jarní deště, občas sem zavál z pouště nějaký ten písek, a zákazníci se v umývárně jen hemžili, všichni chtěli mít ty svoje miláčky pořád jako nové. Koncem týdne, v pátek třetího dubna za mnou přišel dopoledne Ed a přivedl s sebou mladého kluka. To je Billy Evans, říká mi, je to student, a vystřídá tě tady, začne teď hned, ty ode dneška odpoledne už zůstaň doma, ať si můžeš vyřídit co potřebuješ. Trochu mu to tady ukaž, co a jak, pak se u mne zastav, než odejdeš. Řekl jsem dobrá Ede, stavím se. Billy mi podává ruku,

stisknu jí a říkám, já jsem Jim. Já vás znám, povídá, vy jste hrával v Blues baru na kytaru, pamatuji si vás, chodívali jsme tam s partou kamarádů, víte, já také trochu hraju a líbí se mi to samé co vám, blues. Tak to je fajn, povídám, tak si někdy třeba zahrajeme spolu, až se vrátím. To bych byl hrozně rád, řekl Billy. Pak jsem mu vše ukázal a předvedl, právě přijel zákazník. Billy byl velmi chápavý a za pár umytých aut už pracoval, jako kdyby to dělal léta. V poledne jsem skočil k Bobovi na lehký oběd, kávu a pár cigaret. Potom jsem zašel za Edem, jak jsem slíbil. Ed mne přivítal a řekl mi, že až se vrátím, mohu se zastavit, bude rád když za ním přijdu a budu pro něj zase pracovat. Poděkoval jsem za všechno co pro mne udělal a slíbil mu, že se určitě ozvu. Když to půjde, že si občas zavoláme. Ještě jsem pochválil Billyho, že je šikovný a jde mu to dobře. Pak jsem se s Edem rozloučil a vrátil mu klíče od Volva, které jsem ráno dotankoval. Zašel jsem také do dílny za Paulem, a do Minibaru za Bobem. Rozloučil jsem se i s Billym a řekl mu, ať cvičí na kytaru, že si spolu někdy zahrajeme. Řekl dobrá, že se bude těšit. Šel jsem na zastávku autobusu, zrovna přijížděl, nasedl jsem a vystoupil na zastávce u Garden Parku. Musel jsem zajít na radnici a vyřídit si dokumenty kolem nástupu do věznice v Ely. Vyřídil jsem co jsem potřeboval, a šel zpátky k autobusové zastávce. Chvilku jsem čekal na autobus, ten přijel, nasedl jsem a jel přes město až na zastávku poblíž mého bydliště. Vystoupil jsem, šel pár metrů po hlavní ulici a pak zahnul vpravo za roh do Caroline street, za chvilku už jsem byl před domem. Vkročil jsem do domu a po schodech vyšel nahoru ke svému bytu. Odemkl a otevřel jsem dveře, vešel dovnitř a zavřel za sebou. Vysvlékl jsem si bundu a šel si dát sprchu. Pak jsem se převlékl a šel si dát drink.

Dneska jsem doma brzy, ještě nejsou ani dvě odpoledne. Venku je světlo, otevřel jsem okno dokořán a vpustil sem slunce a čerstvý jarní vzduch. Pustil jsem rádio, nalil si další drink a zapálil cigaretu. Sedím a poslouchám, užívám si poslední chvíle svobody a přemýšlím, jak to bude dále. Z přemýšlení mne náhle vyrušil telefon vedle televize. Trhnul jsem sebou, kdo to může být, kdo ví, že jsem v tuto dobu doma? Vstal jsem a šel k telefonu. Zvednu sluchátko a tam slyším opět ten těžký sípavý dech, nic víc. Kdo je tam?, ptám se. Nic. Haló, co chcete? Zase nic. Tak si trhni, povídám a zavěsil jsem. Kdo to může být?, přemýšlím. Nic mne nenapadá. Dal jsem si další drink a zapálil další cigaretu. Nenechám se zastrašit, pomyslel jsem si, Mesnerovi volat nebudu, co bych mu řekl? Že nějaký magor nemá co dělat, tak volá náhodná čísla? Náhodná? To by byla velká náhoda, on už přece jednou volal. I tak, Mesnerovi nezavolám. Zbytek dne jsem si již užíval jen klid, sledoval televizi, popíjel a pokuřoval. K večeři jsem si dal pár toastů a kávu. Vypnul jsem televizi a zapnul rádio. Lehl jsem si na pohovku, poslouchal oblíbené blues, dal si nějaký ten drink a vykouřil pár cigaret. Oknem dovnitř proudil čerstvý jarní vzduch, sem tam bylo slyšet z ulice projíždějící auto, nebo vlak z nedalekého nádraží. Brzy jsem usnul a probudil se až ráno. Venku už bylo světlo a z čerstvým vzduchem dovnitř do pokoje pronikal i zpěv ptáků, ten jejich ranní koncert. Bylo krásně, něco po sedmé hodině, slunce se právě vyhouplo nad východní obzor za nedalekým pohořím, přesně mezi horami Rawe Peak a Lyon Peak.

Byla sobota, nikam jsem nespěchal, chvílku si ještě jen tak poležel, pak jsem vstal, dal si sprchu a připravil snídani, dva toasty a kávu, jako obvykle. Vzal jsem si to s sebou do pokoje, sedl na pohovku a posnídal. Ke kávě jsem si dal pár Camelek, jak jsem to měl ve zvyku. Na drink dneska nemám ani chuť, stejně si budu muset odvyknout, za pár dnů už si nedám žádný, pomyslel jsem si. Půjdu se trochu projít ven, jen tak na procházku za město, do parku nebo k jezeru Lake Tahoe, rozhodl jsem se. Oblékl jsem si lehkou jarní bundu, obul sportovní boty a vyšel ven z bytu. Sešel jsem po schodech a vykročil ven na ulici. Šel jsem na hlavní ulici a zabočil vpravo, kolem nádraží k autobusové zastávce. Počkal jsem na autobus co jezdil z centra k parku a dále za město k jezeru. Nasedl jsem a cestou pozoroval sobotní dopolední ruch města. U jezera jsem vystoupil a dál se jen procházel a díval se kolem, cestou míjel pobíhající sportovce, dvojice mladých zamilovaných na lavičkách, a rybáře s nahozenými pruty u vody. Tak jsem jen tak chodil a čas ubíhal. V poledne jsem zašel do místní restaurace na oběd, po obědě si dal kávu, chvíli ještě poseděl a kouřil. Asi za hodinku jsem vyšel ven, a vracel se zpátky parkem k autobusové zastávce. Chvilku jsem čekal, pak přijel autobus, nasedl jsem a jel zpět do města, vystoupil až u nádraží nedaleko mého bytu. Přišel jsem domů a do večera jen tak seděl, poslouchal rádio, dal si pár drinků a cigaret. Večer jsem si udělal pár sendvičů a kávu. Chvilku jsem zapnul místo rádia televizi, podíval se na zprávy, nic nového jsem se nedozvěděl, ani žádný pořad mne nezaujal. Vypnul jsem televizi a zapnul opět rádio na Blues Channel, právě včas, dnes dávají medailónek jednoho z mých oblíbených kytaristů, dnes hraje Gary Moore. Zapálil jsem si Camelku, lehl si na pohovku a jen tak ležel a poslouchal. Vrátilo se mi ve vzpomínkách těch pár let zpátky, kdy jsem tyhle kousky hrával v Blues baru s naší kapelou. Co kdybych zítra zašel podívat se za kamarády z kapely? Uvidím, rozhodnu se ráno. Při myšlenkách, co bude následovat za pár dnů, jsem pomalu usínal.

Ráno se probudím, v rádiu už hraje jiné blues, tentokrát klasika, B. B. King, další můj oblíbenec, vlastně jeden z největších a nejznámějších velikánů, co se blues týče. Tak ten den hezky začíná, můj poslední den na svobodě. Zítra brzy ráno nasednu na autobus a pojedu dobrých sedm hodin na východ, do pouště, do městečka Ely. Šel jsem se osprchovat, převlékl se a připravil si snídani, zase dva toasty a kávu, jako obvykle, je to nejrychlejší, co bych vymýšlel, kdo ví, co budu snídat za pár dní v Ely. Po snídani jsem si dal přece jen pár drinků, pokuřoval u okna a díval se ven, směrem k nedalekému pohoří, kde právě vychází za obzorem slunce, tak tím směrem pojedu zítra ráno, pomyslel jsem si. Dopoledne uběhlo jako nic, na oběd jsem si vytáhl z ledničky poslední balíček s masem, co jsem měl nakoupené do zásoby. Musím to sníst dnes, jinak to tady moc dlouho nevydrží a až se vrátím, stejně bych to už vyhodil. Měl bych tady v celém bytě uklidit, pomyslel jsem si. Připravil jsem si na pánvi pěkně propečený steak, k tomu opekli pár amerických brambor co se kupují předvařené v sáčku jako polotovary, nějakou zeleninu jako oblohu, trochu kečupu, hořčice a nedělní oběd byl na stole. Otevřel jsem si pivo z plechovky, tentokrát jsem ho nepil jen tak, ale nalil jsem si jej do sklenice, když je to takové, jako slavnostní. V pokoji jsem poobědval, dal si pivo a zapálil cigaretu.

Chvilku jsem jen tak seděl a pokušoval. Pak jsem vstal, uklidil nádobí do myčky a zapnul jsem ji, otevřel ledničku a vyskládal všechno na stůl v kuchyňce. Ledničku jsem umyl a vysušil utěrkou. Zpátky jsem naskládal jen věci, které tady vydrží a nezkazí se, třeba jako láhev vodky, sáček se zeleninou a tak. Vše ostatní jsem vhodil do velkého černého igelitového pytle, který jsem postavil na chodbu ke dveřím, že jej vynesu do kontejneru na odpady, až půjdu ven. Poté jsem uklidil také v koupelně a v pokoji, z myčky vyskládal všechno nádobí do skříňky nad dřezem, všechno nepotřebné jsem naházel do pytle na chodbě. Chvilku jsem si sedl do křesla v pokoji a zapálil si cigaretu ke kávě, kterou jsem si právě udělal. Dopil jsem a dokouřil, vysypal jsem popelník a koš na odpady z kuchyňky také do pytle. Poté jsem si vytáhl ze skříňky svůj cestovní batoh, že si tam dám pár věcí na cestu. Můj pohled sjel opět k té mojí staré gibsonce, bylo mi jí líto, chudák holka, takhle tady bude na mne čekat. To není fér, jako by říkala, já mám hrát a ne tady stát ve skříni zavřená. Máš pravdu, pomyslel jsem si, až se vrátím, něco s tím určitě uděláme, třeba si tě vezme Billy, nebo tě dám do bazaru, ne, to ne, do bazaru ne, dám tě Billymu, ten si tě bude vážit více než já. Co to, jsem snad už magor, že si tady povídám s kytarou? Zasmál jsem se v duchu a zavřel skříň. Naskládal jsem do batohu vše potřebné, doklady, peněženku, pár balíčků cigaret, náhradní klíče od bytu a mobilní telefon, většinu věcí mi stejně vezmou ve vězení k sobě do úschovy, pomyslel jsem si. Byl jsem s úklidem a přípravou hotov, oblékl jsem se, vzal pytel na odpady a zanesl jej před dům do kontejneru.

Bylo před sedmou večer, to nám to uteklo, pomyslel jsem si. Původně jsem se chtěl projít do centra a zastavit se za kamarády v Blues baru, nakonec jsem si to rozmyslel, kdo ví co se může přihodit, staří známí, něco se vypije a tak, nestojí to za to, raději si půjdu dneska večer brzy lehnout, musím vstávat už kolem třetí ráno, autobus mi jede deset minut po čtvrté. Abych si připravil snídani, posnídal, vypil kávu s cigaretou, zamkl a vyšel na nádraží na autobus. Vrátil jsem se zpátky do domu, cestou se stavil u bytu pana domácího Goldfielda a zazvonil na zvonek u dveří. Pan Goldfield otevřel, pozdravil jsem a řekl mu, že brzy ráno odjíždím a delší dobu tady nebudu, jinak se nic nemění, nájemné a všechny ostatní poplatky budu nadále platit pravidelným měsíčním převodem ze svého účtu v bance. Pan Goldfield řekl dobrá, že ať se držím a že se zase uvidíme. Rozloučili jsme se, on zavřel dveře a já vyšel nahoru po schodech, do svého bytu. Zbytek večera jsem jen tak seděl, kouřil a poslouchal rádio s mým oblíbeným blues. Kolem deváté jsem si udělal lehkou večeři, pár toastů se sýrem, k tomu kávu. Uklidil jsem nádobí, opláchl jen pod vodou u dřezu a uložil do skříňky nahoru. V pokoji jsem si sedl na pohovku a vykouřil pár cigaret. Kolem desáté jsem už ležel, zhasnutá světla, jen rádio hrálo, nastavil jsem si budík na tři hodiny a pomalu usínal.

Probudilo mne zvonění budíku, rychle jsem vstal, osprchoval se a oblékl. Posnídal jsem kuřecí bagetu, poslední z ledničky, ohřál jsem si ji v mikrovlnné troubě. Udělal jsem si kávu, popíjel a vykouřil pár Camelek. Uklidil jsem, vysypal popelník do koše v kuchyňce, z něj vytáhl sáček s odpady a vložil nový. V pokoji jsem vypnul rádio,

zavřel okno a zkontroloval celý byt, zavřel uzávěr vody a plynu, vzal svůj batoh a klíče. Oblékl jsem si bundu, obul boty a vykročil z bytu. Zavřel a zamkl dveře. Sešel jsem dolů po schodech a vykročil na ulici, cestou k nádraží jsem vyhodil sáček s odpadky do kontejneru. Bylo za pět minut čtyři ráno, za chvíli mi to pojede, pomyslel jsem si. Ještě jsem se ohlédl k našemu domu a v duchu se rozloučil. Přišel jsem na autobusové nádraží, můj autobus už tam stál. Pár lidí nastupovalo, řidič stál venku u autobusu a kouřil. Počkal jsem až dokouřil a vešel dovnitř. Nastoupil jsem a podával mu cestovní příkaz, co jsem dostal na radnici. Podíval se na mne, řekl, to máte dlouhou cestu pane, odtrhl část lístku a založil do schránky u pokladny. Řekl jsem, ano pane, dlouhou cestu mám před sebou, a šel jsem dozadu, až na poslední místo v autobusu. Sedl jsem si, batoh dal na prázdné sedadlo vedle sebe, řidič zavřel dveře, nastartoval a rozjel se směrem na východ od města Carson City, do dlouhé rovinaté pouště po Route 50, na jejímž konci mne čekalo městečko Ely a věznice, která se mi měla stát na pár let mým domovem.

Popisovat podrobnosti nebudu, nastoupil jsem do vězení, nebylo to nic tak strašného, byla to věznice jen pro menší, nezávažné případy, něco jako já, zloději, podvodníci, neplatiči alimentů a tak. Bylo zde asi kolem tisíce a půl vězňů, mohli jsme pracovat v dílnách, na zahradách a tak. Já jsem měl štěstí, šel jsem pracovat do kuchyně, to mne bavilo a čas hezky utíkal. Chodil jsem si do místního klubu i sem tam zahrát s malou kapelou. Jednou za týden jsme si mohli zatelefonovat, párkrát jsem volal kamarádu Edovi, jak se má a co nového, také panu domácímu Goldfieldovi jsem párkrát volal. Uběhl rok, a já jsem zavolal advokátovi, co mne zastupoval u soudu, jestli by mým jménem požádal soud o předčasné propuštění. Soud proběhl a páni, podařilo se, desátého dubna mne propustili. Tak to byly vzpomínky na ten můj podělaný příběh.

Ted' tady sedím sám v malém bytě, v rukou držím tu starou kytaru, a vlastně se stydím, naladit ji a zahrát si třeba jen tak něco pro sebe. Chtěl jsem ji postavit zpátky do skříně a přibouchnout dveře, nostalgii, vzpomínky, už nechci, musím začít od začátku, začít jinak. Zítra zajdu za Edem a uvidíme, co bude dál. Jsem rád, že na mne Ed nezanevřel po tom, co se stalo, a přesto mi chce pomoci a nabídnout mi práci. Ještě se cestou zastavím na radnici a dám jim ten doporučený dopis, co mi předal pan Goldfield. Jak se zvednu, kytaru v rukou, zazvonil u dveří bytu zvonek. To bude asi pan Goldfield, jeho paní zase něco upekla a on mi nese na přívítanou. Ani se nedívám kukátkem a hned otevírám dveře. Najednou zase jako bych dostal ránu pěstí, polil mne studený pot. Ve dveřích stojí cizí chlap, v ruce pistoli a míří na mne. Ustup, říká sípavým hlasem a tlačí mne dovnitř, pistoli přiloženou k mému břichu. Pomalu couvám chodbou do pokoje, on kopl do dveří, až se zabouchly. Polkl jsem naprázdno a hlas se mi třese. Co po mně chcete?, ptám se opatrně. Sedni si a nemluv, a zatlačil mne tou pistolí do křesla. Kde jsou ty prachy z toho kasina, co? Tak to je ten gauner se sípavým dechem, co mi několikrát volal, pomyslel jsem si. Žádné peníze nemám, povídám, v té tašce bylo jen dvě stě tisíc dolarů, a ty se našly. Já jsem si své odseděl a víc nic nemám. Nepovídej, zařval, Lisa mi všechno řekla,

volala mi, než se jí stala ta nehoda, říkala, že ti nevěří, že máš určitě těch sto táců někde zašitých. Teď mi hned povíš, kde jsou, nebo ti tady ustřelím palici, zasípal a dal mi hlaveň pistole na čelo. Seděl jsem v křesle, žaludek sevřený, nohy se mi třásly, a kdybych stále nedržel v rukou tu svoji kytaru, třásly by se mi určitě pořádně i ruce. Co teď, přemýšlím, toho gaunera se jen tak nezbavím. Poznal na mně, že se ho bojím a že mám strach, byl si jistý, že nic nepodniknu, že se nebudu nijak bránit. Na chvíli ztratil ostražitost a odložil pistoli vedle sebe na pohovku, kde seděl naproti mně. Musím nějak získat čas, něco vymyslet, pomyslel jsem si.

Najednou se dole na ulici ozvala rána, jako když se srazí dvě auta. Ten chlap vyskočil, zapomněl, že svou pistoli nechal na pohovce a přiběhl k otevřenému oknu, aby nahlédl ven. Teď mám příležitost něco rychle udělat, říkám si a už se zvedám, že seberu tu pistoli naproti z pohovky, v tom se on rychle otočil a uvědomil si, že tam tu pistoli nechal. Chtěl po ní rychle skočit a sebrat ji, já jsem však byl rychlejší, neměl jsem žádnou zbraň, měl jsem však v rukou svoji kytaru. Jak se tak sehnul a natáhl se po pistoli, rozmáchl jsem se a vší silou jsem jej tou kytarou vzal po hlavě. Zařval bolestí a přepadl zpátky dozadu až k oknu. Cítil jsem, že něco prasklo, když ta kytara dopadla spodní hranou na jeho čelo, ale kytara to nebyla, ta stará mahagonová gibsonka držela dál celá pohromadě. To praskla lebka toho chlapa, napadlo mne. Navíc jak se kácel u okna k zemi, narazil ještě zadní částí hlavy na starý litinový radiátor topení. Teď tady ležel a nehýbal se, byl totiž mrtvý. Hrklo ve mně zase a podlomily se mi kolena, musel jsem si sednout, kytaru jsem opřel o křeslo, zase se mi zvedal žaludek na zvracení. Třesoucíma rukama jsem si nalil dvojitou vodku, hodil ji do sebe a nalil si hned další, dvojitou. Jen tak že jsem udržel v ruce skleničku, zapálil jsem si cigaretu a přemýšlel o tom mrtvém, tady v mém pokoji. Moment, jak znal Lisu, nebude to ten její Mark? Vstal jsem a s odporem jsem sáhl mrtvému do náprsní kapsy pro doklady. Otevřu peněženku, vytáhnu řidičský průkaz, opravdu, je to Mark Owens.

Zalupal jsem po dechu a před očima se mi zatmělo. Co teď? Jsem v podmínce, až policie zjistí kdo je ten mrtvý, okamžitě si jej spojí s Lisou a také se mnou. Kapitánu Mesnerovi jsem přece tvrdil, že žádného Marka Owense neznám, a teď tady leží v mém bytě v pokoji, navíc je mrtvý, ještě ke všemu mojí kytarou. Kytarou se přece nemá zabíjet, kytara má hrát a rozdávat radost. Musím se těla nějak zbavit, ale jak? Auto nemám, že bych ho v noci zavezl někam za město na skládku, nebo jej hodil do řeky. Musel bych počkat do zítřka, jít za Edem a půjčit si to jeho Volvo. Horečnatě přemýšlím co dál, najednou si vzpomenu, co se tam vlastně venku stalo? Vyhlédnu z okna a málem dostanu šok. Dvě auta se srazila, jak nějaký řidič vyjížděl od chodníku se zaparkovaným autem, nedával pozor a vjel do cesty právě projíždějícímu druhému autu. Už tam byla policie, dva strážníci sepisovali protokol s řidiči, a kousek opodál z auta vychází kapitán Mesner. Dívá se nahoru směrem k mému bytu a jde ke vchodu do domu, couvnuv jsem rychle dozadu od okna, ale myslím, že mne stejně zahlédl. Zase jako ostříž, nic mu neunikne. Sedl jsem si zpátky do křesla a hodil do sebe dvojitý drink. Zapálil si cigaretu, kouřil a přemýšlel.

Cítil jsem, jak se mi alkohol rozlévá po těle, ale také jak mne opouští poslední síly. Vzal jsem do rukou svoji gibsonku a potichu hrál svoje pomalé poslední blues. Právě zazvonil u dveří mého bytu zvonek. Bylo mi to jedno, hrál jsem dál a dál, ještě když kapitánu Mesnerovi otevřel pan Goldfield dveře do mého bytu.

" Never Love A Stranger.. "
Harold Robbins